

கலாநீலயம்

A Literary Weekly
வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

வருஷ சந்தா

உள் மாடு ரூ. 7 8 0

புற நாடு ரூ. 9 8 0

காரியாலயம்:-

வேளாளர் தேரூ,

புரசைபாக்கம் சென்னை.

Vol 5]

1932 ஏ ஏப்ரல் மீ 28

[No. 17]

பொருளாடக்கம்.

1. தலையகம் (Leader)	321	6. சம்மாழ்வார் வைபவம் (2-ம் பத்து 8ம் தசகம்)	
2. குன்றுடையானும் மக்களும்		K. இராஜாகோபாலாச்சாரியார் B.A. B.L. 328	
W.V. கோவிந்தசாமி ராஜா BA., LT. 323			
3. ஸ்ரீ வைகுந்தநாதர் பிள்ளைத்தமிழ் (சப்பாணிப்பருவம்) கி. வெங்கடசாமி ரெட்டியார் 324		7. தமிழ்ப்பாடம்	329
4. அப்பர் (64 கலை—தர்க்கம்—சப்தப்ரமாணம்)	E. N. தணிகாசல முதலியார் B.A. B.L. 326	களவெண்பா - சுயம்வரகாண்டம்	
5. மணமும் மணமின்மையும்.	M. சோமசுந்தரம் பிள்ளை B.A., L.T. 227	ஜாலியல் ஸ்லீஸ் (அங்கம் 3. களம் 1.)	333
		ஷேக்ஸ்பியர் நாடகம்	
		9. கம்பராமாயணம் (சூர்ப்பணகைப் படலம்)	335
		T. N. சேஷாசலம் B.A. B.L. 335	
		10. வர்த்தமானம்	339

கலாநிலயம்

வித்தகமோ விதிவசமோ. 9.

விதியோன்று வேறுபடக் கிடக்குமாயின் வித்தகத் தால் பெற்ற பயன் யாதென்றுரைக்கலாம் என் பதை மேடர்லிங்க் உதவிகொண்டு சென்றநாள் சிறி திங்கு ஆராய்ந்தோம். தான் சாதித்தது இது இது வென்று வகுத்துக் காட்டுதற்கோ வித்தகனெவனும் வல்லவ ஞாதிருக்கலாம். உயிர் உடல் பொருளாதி யவைகளுக்கு வந்துசேரும் அநர்த்தங்களைக் காக்கும் வகை யறியாது அழிந்துபோகின்ற சதி வித்தகர்களுக்கும் கும் நேர்கின்றது. மற்றவர்களை இக்கதியினின்று காப்பதும் வித்தகன் கையிலிலை. இத்தனையும் இயம் பிய பின்னும், வித்தகத்தின் விளைவு வீணைய தில்லை என்பதை மேடர்லிங்க் உரைகளினின்று நாம் உணர்ந்துகொள்வேண்டும். முதலில், 'நாசம் வந்துற்றபோதும் நல்லதோர் மனதைப் பெற்றேன்' என்று உவக்கும் பாக்கியம் வித்தகற்கே உரியது. உடல் பொருள் உயிர்கள் அந்தத்தில் எவ்வாற்றுலேனும் அழிந்தொழி யுங் தன்மையனவே யாதலின் அந்தத் துன்பங்கள் மனத்திட்டப் பூட்டியவர்களால் தாங்குதற் கியன்றன. மற்று வித்தகநன்னிலை வாய்த்திடாச் சிற்றினமாக்கள் அழிவுசெய்துகொள்வன இவ் வழிரும் உடலும் பொருளும் மாத்திரம் அல்லவே அவர்தம் ஆன்மாக்களுங்கூடப் படுநாச மடைகின்றன. இவ்வண்ணம் ஆன்மாசம் அடைகின்றதீ என்றும் வேதனையே யாதினும் மிகக்கொடியது. நம்முடைய ஆன்மா அழிவடைந்துவருவதைக் கண்டிருந்தும் அதனைக் காக்கலாற்றுக்கையறநிலையில் கலங்கித்துடிக்கின்ற துயரம் வித்தகர்களைச் சார்ந்திடாது. பசிப்பினி பொல்லாததே; ஆயினும், உணவின்றி உணங்கிச்சாவான் கதி

யினும், தன்கையையே மென்றுதின்று அப்பசியைத் தனிக்க முயல்வன் கதிதான் எண்ணரிய கொடுமை மிக உடையதென்பதைக் கழறல் வேண்டுமோ! வித்தகர்க்கும் மற்றவர்க்கும் இடுக்கண்கள் முடிகிவரலாம். ஆயினும், வித்தகமுடையார்மாட்டு, அவ்விடுக்கண் செய்கின்ற அழிவிற்குமேல் யாதொன்றுஞ் சேர்தலரிது; அதுவும், வள்ளுவர் வகுத்தவண்ணம், "வெள்ளத்தனைய விடுமைபை யறிவுடையான் உள்ளத்தில் உள்ளக்கெடும்" அறிஞிலியோ, தன் னுடைய ஆன்மாவையுங் கொண்டுபோய் அவ்விடுக்கண்ணிற் கிரையாக்கி மூலாசம்பெற அனைத்தையும் முடிக்கின்ற கொடுமையில் மூழ்கி யொழிகின்றன.

ஆதலின், தன்னையேனும் பிறரையேனும் காப்பதென்னுங்கருத்து உடல் பொருள் உயிர்களைக் காக்கின்ற கொள்கையில் அடங்கிவிடுகின்றதில்லை. இவையனைத்தும் மனிதர்தம் புறவாழ்க்கைக்கே யுரிய சின்னஞ்சிறு செய்திகள். நம்மில் ஒவ்வொருவருக்கும் இருவகை வாழ்க்கைகள் இருக்கின்றன. ஊனுறங்கமாதியவைகளுக்குடன்பட்டுக் காலதேச வர்த்தமானங்களுக்கிணங்கி நடக்கும் வாழ்க்கை ஒன்று. இது புறவாழ்க்கை; அதன் குறைவும் சிறைவும் வெளிப்படையாய்த் தோன்றிகிற்கும் மரணமும் மற்றுள் கேடுகளும் இந்தப் புறவாழ்க்கைக்கே உரியன. மேடர்லிங்க் நுண்ணிதின் எடுத்துரைத்தி நுக்கின்றபடி, "ஒருவளைக் காப்பதென்பதன் கருத்து, மரணத்தினின்றும் மற்றுள் கேடுகளினின்றும் காப்பது மட்டுமே என்று கொள்ளலாகாது. ஆன்ம அழிவு சீராமற் காப்பதுவே நிரந்தரமான காலவ்". ஆன்மசுந்ய மாக்கிய

பின் அடுத்துச் செய்வதற் கேதுளது? புறவாழ்க்கை யைப் பற்றுவதெல்லாம் அய்மி தீண்யாக ஆறகடக் கப்புகுவதையே பொக்கும்.

இனி, மனிதற்குரிய மற்றொரு வாழ்க்கை, உள்வாழ்க்கை. அறிவுடையான் தன் உள்ளத்தில் உள்ள வேண்டுமென்று திருவள்ளுவர் இவ்வாழ்க்கையையே தம் மனத்துள்ளைத்துப் பேசினார். உள்வாழ்க்கையை நினைவுறுத்துவதனினும் சிலைத்தபே ருதவியுங் காவ அலும் மனிதருக்கு உண்மையாகச் செய்வல்லது வே ரென்றுமில்லை. ஒருவனை முன்னேறச் செய்வதென்பதன் உண்மைக் கருத்தும் இவ் வள்வாழ்க்கையினேடு நல்லுறவு எப்துவிப்பதே.

உள்வாழ்க்கை - வெளிவாழ்க்கை; இவ்விரண்டை யும் எவ்வண்ணம் வகைசெய்து உணர்ந்துகொள்வது? புறத்துஉள்வற்றைத் தன்னுள்ளே யிமுத்துக்கொண்டு துய்க்கவேண்டுமென்னுஞ் சிந்தனையால் விவகரிப்ப தெல்லாம் வெளிவாழ்க்கைக்குரிய செய்திகளைன்றும், எல்லோரும் தமராக அவருக்குத் தன்னையே நலமுற நல்குவது எங்கனமங்கனம் என அவாவிப் பெரு கும் சிலைதான் உள்வாழ்க்கைக்குரிய உண்மையென்றும் ஒருவன்னாம் உரைசெய்லாம். பாலிற்குப் பசுவளர்க்குமொருவன் புறவாழ்க்கை புரிகின்றன. தன் தீண்யே தீம்பாலாக உருக்கித் தன் மகவிற் கருத்தும் அன்னையொருத்தி உள்வாழ்க்கைக்குரிய இலக்கணத் தை உணர்த்துகின்றார். எனினும் உள்வாழ்க்கையைப் பற்றி உணரவேண்டியதீனத்தும் இதனேடு முடிந்து விடவில்லை. இனி மாரிஸ் மேடர்ஸ்லிங்கே பேசுகிறேன்:—

The inner life, perhaps, is not what we deem it to be. There are as many kinds of inner lives as there are of external lives. Into these tranquil regions the smallest may enter as readily as he who is greatest, for the gate that leads thither is not always the gate of the intellect. It often may happen that the man of vast knowledge shall knock at this gate in vain, reply being made from within by the man who knows nothing. The inner life that is surest, most lasting, possessed of the uttermost beauty, must needs be the one that consciousness slowly erects in itself, with the aid of all that is purest in the soul. And he is wise who has learned that this life should be nourished on every event of the day: he to whom deceit or betrayal serves but to enhance his wisdom: he in whom evil itself becomes fuel for the flame of love. He is wise who at last sees in suffering only the light that it sheds on his soul; and whose eyes never rest on the shadow it casts upon those who have sent it towards him. And wiser still is the man to whom sorrow and joy not only bring increase of consciousness, but also the knowledge that something exists superior to consciousness even. To have reached this point is to reach the summit of inward life, whence at last we look down on the flames whose light has helped our ascent. But not many can climb so high; and happiness may be achieved in the ardent valley below, where the flames spring darkly to life. And there are existences still more obscure which yet have their places of refuge. There are some that instinctively fashion inward lives for themselves. There are some that, bereft of initiative or of intelligence, never discover the path that leads into themselves, and are never aware of all that their refuge contains: and yet will their actions be wholly the same as the actions of those whose intel-

lect weighs every treasure. There are some who desire only good, though they know not wherefore they desire it, and have no suspicion that goodness is the one fixed star of loftiest consciousness. The inner life begins when the soul becomes good, and not when the intellect ripens. It is somewhat strange that this inner life can never be formed out of evil. No inner life is for him whose soul is bereft of all nobleness. He may have full knowledge of self; he may know, it may be, wherefore he shuns goodness; and yet shall he seek in vain for the refuge, the strength, the treasure of invisible gladness, that form the possessions of him who can fearlessly enter his heart. For the inward life is built up of a certain rejoicing of soul; and the soul can never be happy if it possess not, and love not, something that is pure. It may perhaps err in its choice, but then even will it be happier than the soul to which it has never been given to choose.

And thus are we truly saving a man if we bring it about that he loves evil somewhat less than he loved it before; for we are helping that man to construct, deep down in his soul, the refuge whereagainst destiny shall brandish her weapons in vain. This refuge is the monument of consciousness, or, it may be, of love; for love is nothing but consciousness, still vaguely in search of itself; and veritable consciousness is nothing but love that at last has emerged from the shadow. And it is in the deepest recess of this refuge that the soul shall kindle the wondrous fire of her joy. And this joy of the soul is like unto no other joy; and even as material fire will chase away deadly disease from the earth, so will the joy of the soul scatter sorrow that malevolent destiny brings. It arises not from exterior happiness; it arises not from satisfied self-love; for the joy that self-love procures becomes nobler, but the joy of pure love increases as nobility comes to the soul. Nor is this joy born of pride; for to be able to smile at its beauty is not enough to bring joy to the soul. The soul that has sought in itself has the right to know of its beauty too much, to become over-conscious thereof, were perhaps to detract somewhat from the unconsciousness of its love. The joy that I speak of takes not from love what it adds unto consciousness; for in this joy, and in this joy alone, do consciousness and love become one, feeding each on the other, each gaining from that which it gives. The striving intellect may well know happiness beyond the reach of the satisfied body; but the soul that grows nobler has joys that are often denied to the striving intellect. These two will often unite and labour together at building the house within. But still it will happen at times that both work apart, and widely different then are the structures each will erect. And were this to be so, and the being I loved best of all in the world came and asked me which he should choose—which refuge I held to be most unattackable, sweetest, profoundest—I would surely advise him to shelter his destiny in the refuge of the soul that grows nobler.

அறிவிற்கும், ஆன்மாவிற்குரிய உள்வாழ்க்கைக்கும் இடைக்கிடந்த வேற்றுமையை இனிது விளக்கும் இவ் வாக்கியங்கள் சனங்களின் செங்களை எட்ட எட்ட, ஒருபிடி மண்ணில் உழல்கள்ற புழுவாழ்க்கை விட பெட்டுமுந்து இவ்வுலகம் உப்புமென்ற மெய்யே.

குன்றுடையானும் மக்களும்

இரண்டாம் புத்தகம் — அண்ணன்மார் வரலாறு

[304-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

அவர்களுடைய வேடத்தையும் முகப்பொலிவையுங்

கண்டு தாமரை மதிமபங்கி, ‘பங்காளிகள் வந்து வீட்டைக் கொள்ளோயிட்டுத் தலைவரைப் பிடித்துக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். அந்தப் பழிகாரப் பாவிகள் அவர்க்கு என்னதீங்கு செய்தார்களோ அறியேன். நீங்கள் உடனே சென்று அவருக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரிடாமால் காப்பாற்றவீர்களா?’ என்றால். கண்ணீர் வடிய அவள் சொன்னது செவியிற் பட்டவுடன் சிறுபுலி சின்னன்னன் வாளையுருவி, ‘இதோ, அந்தப் பங்காளிகளுடையதைகளை ஒருட்டுக்கொண்டேன்’ என்று சொல்லிச் சின்து முன்சுழற்றும் பின்சுழற்றும் சுழற்றிச் சாட்டுன். பெரியண்ணன் தமிழின் கைபிடித்து, ‘நாம் பாய்ச்சலுருக்குப் போவோம், வா’ என்று சொல்லி அவனை அழைத்துக்கொண்டு தெருவாசலுக்கு வந்தான்.

இதற்குள், சாம்பான் இரண்டு குதிரைகளையும் பிடித்துவந்து குதிரைக் கொட்டிலில் நாழூந்து, கடிவாளமும் கல்லீணயும் எடுத்துப் பூட்டிச் சகலாத்து விரித்துத் தெருவாசலுக்குக் கொண்டுவந்து அண்ணன்மாரை வணங்கி சின்றன்.

பெரியண்ணன் அவனை நோக்கி, ‘சாம்பா, நாங்கள் குதிரைமீது முன்னே போகின்றோம். நீ பின்னிடாமல் தொடர்ந்து வா. உன் திறமையைப் பராப்போம்’ என்று சொல்லி வாய்மூடிமுன் அண்ணனும் தமிழியும் பொற்குற்றாக்களைக் கைபிற்பற்றித் தாம் இருந்த விடத்திருந்தே குதிரைகளின்மேல் அமர்ந்தனர். குதிரைகள் பாய்ந்தன.

உடனே குதிரைகள்மின்னிலைப்போல் மின்னிழுடன். குளம்புசள் பட்டவிடத்தில் செந்து ஒருங்கருந்து ஒருங்கும்பின. ஒடின் வேகத்தால் இருமருங்கிலும் இருந்த ஆட்களும் மரங்களும் புலப்படவில்லை. காடுகளும் தோப்புகளும் துரவுகளும் ஒருநொடியிற் பின்னிடதன். குதிரைகளின் கால்கள் பட்டவிடத்தில் கற்கள் கடுகுபொடி யாயின. முன்காலிற் பட்ட கல் முப்பது முழும் பறந்துபோய் வீழ்ந்தது. குன்றுகளின்மீதும் மலைச்சாரவிலும் குதிரைகள் அம்புபோற் பறந்தன. மலையில் சிலை யெழும்பிற்று. கண்டோர் தம் கண்களை மூடிக்கொண்டனர். வழியிடையில் ‘சாம்பா’ என்று பெரியண்ணன். ‘சாமி, இதோ, கூடவே வருகின்றேன்’ என்றுன் சாம்பான்.

பாய்ச்சலுரை அனுசுதலும் அண்ணன்மார் குதிரைகளினிறம் இறங்கிச் சாம்பான் குதிரைகளை நடத்திக்கொண்டு வர, ஊர்மாந்தையை யடைந்து, பக்கத்திலிருந்த பள்ளிக்கூடத்தைக்கண்டு அங்குச் சென்றனர். பள்ளிக்கூடத்தில் ஒருவரும் இல்லை. பின்னைகளைச் சாப்பாட்டுக்கு விடுதலை வாத்திபாரும் வீட்டுக்குப் போயிருந்தார். குதிரைகளை வாசலிலிருந்த ஒரு தூணிற் கட்டிவிட்டுச் சாம்பான் பண்ணுடிகளுடைய உத்தரவிற்குக் காத்திருந்தான். அண்ணன்மார், பாடசாலையில் இருந்த இரண்டு நாற்காலிகளில் அமர்ந்தனர்.

சிறிதுநேரங் கழிந்தபின், வீட்டுக்குப் போயிருந்த வாத்திபார் நீராடி, உண்டிமுடித்து, நெற்றியிலே பட்டைப்பட்டையாய்த் திருநீறு விளங்க, கையிலே வெற்றிலைபாக்குப் பிடித்துத் தாம்பூலம் மென்றுகொண்டு மேல்வெட்டி மார்பிற்புரண்டு காற்றிலாட உல்லாசமாய் அவ்விடம் நடந்துவந்தார். வந்தவர் பள்ளிக்கூடவாசலில் நின்ற குதிரைகளையும் சாம்பானையும் நாற்காலிகளில் வீற்றிருந்த சேவகர்களையும் கண்டு மெய்ம் மறந்து, விபர்த்து உள்ளி மென்றுமென்று விழித்தார். சின்னன்னன் அவரை நோக்கி, ‘யார் நீ?’ என்று இடியிடித்தாற்போல் கேட்டான். வாத்திபார் சிறுகீர்பெருக்கி, ‘நா—அ—அ—அ—அ—ந் வாத்தி...’ என்றால். பெரியண்ணன் எழுந்து அவரை யனுகி, ‘பயப்படாதே. நீ ஒரு குற்றமும் செய்யவில்லை. உண்ணை நாங்கள் ஒன்றும் பண்ணமாட்டோம். உண்ணிடம் படிக்கும் பின்னைகளை உடனே இங்கு அழைத்துவா’ என்றான்.

விட்டதுபோதும் என்று வாத்திபார் திரும்பிப் போய்ப் பங்காளிகளின் சிறுவர்களை யழைத்துப் பள்ளிக்குப் போகும்படி சொல்லியனுப்பிட்டுத் தாம் ஒளிந்துகொண்டார். அச்சிறுவர்கள் ஒவ்வொருவராய் வந்தார்கள். அவர்களில் மூத்தவனுகையீருவன், தான் பண்ணுடிமகன் என்பதையும் மறந்து அண்ணன்மார் நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருத்தலைக்கண்டு பொருமல், சின்னன்னனைப் பார்த்து ‘யாரடா, நீ?’ என்றான். சின்னன்னன் சின்து கையிலிருந்த பொற்குறடாவால் அப்பையன் முதுகில் நாலடி யடித்தான். பையன் கூக்குரி, சிட்டு அழுதான். இதற்குள் பங்காளிகளின் மக்களான மற்றைச்சிறுவர்களும் வந்து கூடி, தங்கள் சகோதானுக்கு ஆதரவுசொல்லி அண்ணன்மாரை ஏனாளு செய்தார்கள். சின்னன்னன் அவர்கள் எல்லோரையும் திரட்டிக் குறடாவால் பள்ளி பள்ளி எனவீசினுங்கள். பையன்கள் அண்ணன்மார் மீது கற்களை வீசினால்து அழுதுகொண்டு வீட்டுக்குப் போய்த் தங்கள் தந்தையிடம் முறையிட்டார்கள். பங்காளிகள் கோபித்துப் பத்துஆட்களைக்கூவி, அண்ணன்மாரைக் கையோடு பிடித்துவரும்படி பணித்தார்கள்.

ஆட்கள் வருதலைக்கண்டு பெரியண்ணன் தமிழைய நோக்கி, ‘ஆட்கள் வருகிறார்கள். அவர்களை வருத்தாதே. அவர்களோடு நாம் பங்காளிகள் வீட்டுக்குப் போய் நமது தந்தையாரை விடுதலை செய்யவேண்டும்’ என்று சொல்லக்கேட்டுச் சின்னன்னனும் இசைந்தான்.

ஆட்கள் வந்து அண்ணன்மாரைப் பிடித்துக்கைகளைக்கட்டி அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள். சாம்பானும் உடன் சென்றான்.

அண்ணன்மார் வருகையில் பங்காளிகள் குன்று யையானைத் தங்கள் வீட்டுவாசலில் கயிற்றால் இறுக்கக் கட்டி, ‘உன் சொத்து முழுவதையும் எங்களுக்கு எழுதிவைக்கிறாயா, இல்லைபா?’ இல்லையென்றால் பார்’ என்று சொல்லிக் குறடாவாலே இரத்தம் பீற்றும்படி அடித்து, அவன் தலையில் ஒருப்பெருங் கல்லைத் தூக்கி

வைத்து, வெய்பிலில் நிறுத்தி, அவன் பட்டபாட்டைக்கண்டு கைகொட்டி நடைத்தார்கள். சின்னன் ணன் தந்தையைக் கண்டவளில் தன் கைக்கட்டை உடைத்தெறிந்து வாளையுருவி ஒரே பாய்ச்சலில் தந்தையை யனுகி, அங்கே சூழ்ந்து நின்ற பங்காளிகளின்மேற் சாடி னன். சாம்பான் அங்குக் கிடந்த ஒரு பழங்குளைக் கையிற்பற்றி ஆட்களை வெருட்டினான். பெரியண்ணன் தன் கைக்கட்டை அறுத்தெறிந்து தந்தையை யனுகி, அவளைக் கட்டியிருந்த கழிற்றை வாளால் அறுத்துத் தந்தையை விடுதலைசெய்து தம் பிக்குப் பக்கத்துணையாய் நின்று பங்காளிகளை எதிர்த்தான்.

அண்ணன்மாரும் சாம்பானும் பங்காளிகளோடும் அவர்களுடைப் ஆட்களோடும் பொருகையில், விடுதலையடைந்த குன்றுடையான் அதுவே சமயமென்று மெதுவாய் நமுவிச் சிற்றுலைப்பட்டணத்தை நோக்கி, வியர்க்கவும் பெருமுச்செறியவுமினைந்துதூடி, தெருக்கதலைத்திற்கு தன் அரண்மனையிலுட்புகுந்து, 'அடி தாமரை! அடி தாமரை! பிழைத்தேன், பிழைத்தேன்; என்று கூவிக்கொண்டு எதிர்கொள்ளவந்த மனைவியின் கரங்களிலே வீழ்ந்தான்; அழுதான்; மனைவிதேற்றத்தேறி, பங்காளிகள் தனக்குச் செய்த தின்கை விவரித்துச் சொல்லிப் பின்பு, 'தாமரை, என்னை விடுவித்த அவ்விரு சேவகர்களும் யாராடி? என்றான். மனைவி, 'அவர்கள் நம் மக்களோ, பங்காளிகள் கொண்டு விடுவார்களென்று அவர்கள் பிறந்தவுடனே நமது குலதெய்வமாகிய செல்லாண்டியம்மன் இந்தப் பத்து வருடங்களாக அவர்களை நிலவறையில் வளர்த்துவந்தாளாம். அந்த வரலாற்றைப் பின்னால் நம் மக்கள் வாயிலிருந்தே விரிவாகக் கேட்கலாம். கடவுள் நம் பங்கில் இருக்கிறார், வாருங்கள்' என்று சொல்லி எழுந்து போய்ப் புண்பட்ட கணவனுடைய உடம்பிற்கு மருந்து பூசி அவளை யுபசரித்தாள்.

பங்காளிகளின்வீட்டுவாசலில் அண்ணன்மாரும்சாம்பானும் பங்காளிகளையும் அவர்களுக்குத் துணைபுரியவந்த ஆட்களையும் அடித்தும் குத்தியப்பீழ்த்தினார்கள். வீழுந்துகிடந்த பங்காளிகளோக்கி அண்ணன்மார், 'எங்கள் வீட்டில் கொள்ளையடித்துக் கொணர்ந்த சொத்துமுழுவதையும் இப்பொழுதே கொண்டுவந்து ஒப்பு

புவியுங்கள், ஒப்புவிக்காவிடில் உங்கள் வீடுவாசல்களையும், பெண்டிர் பிள்ளைகளையும் தீயிற்கு இரையாக்குவோம்' என்று முழங்கினார்கள்: பங்காளிகளின் மனைவியர் கொள்ளைப்பொருள் அணித்தையும் கொண்டுவந்து வைத்து, தம் கணவரை உயிரோடு விட்டுவிடும் படி அண்ணன்மாரைப் பலவாறு இராந்தனர். அண்ணன்மாரும் உடன்பட்டுக் கொள்ளைப்பொருளைத் தம் குதிரைகளின்மீது ஏற்றிக்கொண்டு புறப்படுகையில் சாம்பாளை விளித்து, 'இவ்வுரில் மருத்துவச் சொக்கி என்பவள் ஒருத்தி உண்டு. அவளை மயிரைப்பற்றி இழுத்துக்கொண்டு ஊருக்கு வா' என்று கட்டளையிட்டுச் சிற்றுலைப்பட்டணத்தை நோக்கிச்சென்றனர்.

அண்ணன்மார் ஊர்செர்ந்து தாம் கொண்டுவந்த கொள்ளைப்பொருளைத் தாய்தந்தையரின் அடிகளில் வைத்து வணங்குதலும் அவர்கள் பிள்ளைகளை வாரியெடுத்து உச்சிமோர்து ஆசீர்வதித்தார்கள். இதற்குள் அங்கே வந்த தங்கைபும் அண்ணன்மாரைக் கண்டு ஒடிவந்து கோவென்றழுது அண்ணன்மார் தேற்றத்தேறினாள்.

இவர்கள் பேசிச்கொண்டிருக்கும்வேளையில் சாம்பான் சொக்கையை இழுத்துவந்து அண்ணன்மார்முன் விலையில் நிறுத்தினான். அண்ணன்மார் அவளை ஊருக்கப்பாலே ஒருகல் தூரத்திலே ஆழக் குழிதோண்டித்தாழுப் புதைக்கும்படி உத்திரவிட்டனர்.

மறுநாள் குன்றுடையானும் தாமரையும் ஊரிலுள்ள பெரியோர்களை வரவழைத்து, நல்ல முகர்த்தத்திலே பொன்னுரைத்துப் பாலுற்றிப் பெரியண்ண அங்குப் பொன்னரென்று பெயரிட்டார்கள்; சங்குரைத்துப் பாலுற்றிச் சின்னன்னை ஊக்குச் சங்கரென்று பெயரிட்டார்கள்; இவர்கள் சுகோதரிக்குத்தங்கையென்று பெயரிட்டார்கள்.

சாம்பான் சுத்தவீர ஞாலப்பற்றி அவனுக்கு வீரசாம்பான் என்னும் பெயரும், பெரியண்ணன் குதிரை இளக் கருப்புதிறமா யிருந்தமையால் அதற்குக் கார்மேகம் என்னும் பெயரும், சின்னன்னன் குதிரைக்கடைக்கண்ணிலும் காதிலும் உடலிலும் புள்ளிகளையுடைமையால் அதற்குப் புள்ளியென்றும் பெயரும் வழங்குவனவாயின். மற்றும் ஓராண்டு கழிந்தது.

ஸ்ரீ வைகுந்தநாதர் பிள்ளைத்தமிழ்

[311-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

4 சப்பாணிப் பருவம்.

இடிக்கும்வெங்கு குலாலைக் கண்டகூடஞ்சிதற இருசெவிமுறக் காற்றினுக் கெட்டுக் குலாசலமு முட்கித் துக்கப்பட இனைக்கிறு விழித்தழுவினாற் பொடிக்குஞ் சுறைமறிக் தெழுகடலும் வற்றிமேற புகையெழுக் கடுநடைக்குப் பொழிக்கிர் மணிச்சடிகை மிகுதலைப் பாந்தஞ்சும் புனமுங் தனிசெனிபப வெடிக்கும் பகட்டுவால் விசையிலே மாசலமும் வேர்பறிய வுயரங்டும் வெற்றிப்புழைக்கையையராவெனக் கதிர்மறைய வெஞ்சினக் கஞ்சனேவந்

தடிக்குஞ்சினக் கரிவிழப்புடைக் குங்கையாற் சப்பாணி கொட்டியருளே

தவங்கி தவரூத நவங்கி புராத சப்பாணி கொட்டியருளே. 1.

பாரேந்து பல்லைப் பணிவேந்தின் மணிமுடி பதைத்துவாய் நஞ்சகொட்டப்

பாற்கவன் விழியென்றி னீர்கொட்டப் பொன்றிற் பசம்புலாற் குருதிகொட்டக்

கூரேந்து படைநிருபர் நெஞ்சபறை கொட்ட குன்றிமுகம் வெயர்வுகொட்டக் [வொளி

குறநகைக் காடிக்கு மன்ன னையிரம்வலங் கொண்டுசெய முரசகொட்டச்

சீரேந்து வானவர் புயங்கொட்டி நறைகொட்ட செய்யமலர் மாரிகொட்டச்

செங்கமல மேலவன் விளங்குதான் மலரினிற்
றெய்வநதி நறவுகொட்டத்
தாரேந்து மாவளிகை நீரேந்து கைகளாற்
சப்பாணி கொட்டியருளோ.

2.

மணஞ்சல மிகுந்தமற மன்னருடல்
மென்றஶை மணங்கமழு வண்டுமாங்கே
வழிபுலால் வெறிஸ் சுடச்சுடப்
பருகியுயர் மதமிக்க சிறுகூவிகள்
கனஞ்செறி பிணக்கிரி யிவர்ந்துவீழ்ந்
துதிரவெங் கலுழியாற்றிடை சீஞ்துவ
காவினெழு படமெனக் குடைகளைக்
குடர்வலை கயிற்றினி னிசைத்துவிடுவ
இனஞ்செறி மதக்கரி மருப்பினை
யெடுத்துருள் சிரங்கள் பந்தெனவடிப்பத்
தேருருளை யச்சிலிட் டாடுபம்பர
நிகர்த்திரிப்ப விவ்வாறு வெம்போர்த்
தனஞ்சயன் வயப்புரவி கோல்கொஞ்ச
கைகளாற் சப்பாணி கொட்டியருளோ

3.

தவங்கி தவருத நவங்த புராத
சப்பாணி கொட்டியருளோ.
மழைக்குங் கருங்கூந்தல் கைசெய்ப்
மலர்வேய்ந்து வாணுதற் றிலதமெழுதி
மன்றலங் கமலமலர் குவலையஞ்
செய்ததென மைத்திட்டி முழுவயிரமிட
தழைக்கும் பொலன்றேடு வள்ளையிற்
சேர்த்தியொ ரிழைக்குமிட மறநெருங்கி
யினகி விம்மிப் புனகரும்பிப் பண்ததிறுகி
யிணைமணிக் கவசமேயென்
றழைக்கும் பெயர்க்குரிய கொங்கையிற்
களபமிட்டனிவரித் தொய்யிலெழுதி
யவிர்பிறைப் பின்லோபல வென்னங்க
ரேகைவைத் தம்போருகப் பெணின்பங்
தழைக்கும் படிக்குவிலை யாடுமிரு
கைகளாற் சப்பாணி கொட்டியருளோ

4.

தவங்கி தவருத நவங்த புராத
மென்மயிர் சிலிர்ப்பமுன் கானிலங்
குழிபட மிதித்துத்துகட் குவையெழுத்
துளிக்குங் கமஞ்குற் கருங்கொண்ட
நன்னிற் தோற்றக் கறுத்தபகடு
தூரக்குங் கொடுங்கூற்று வருபொழுது
நெஞ்சங் துணுக்கிட்டு மதிமயங்கி
யொளிக்கும் புலன்கடம் சிலைதளர்ந்
தாருயிரு மூசலாடுறு மாவின்முன்
ஊழிலை நலத்தினுன் தொல்பெயரி
ஞென்றுவங் துதவவத் துயரங்கித்
தளிக்குங் தொழும்பருக் கஞ்சல்புரி
கைகளாற் சப்பாணி கொட்டியருளோ

5.

வேறு

நாறு நடப்புகு வாலோ ருழுத்தி
தனந்தாசைக்காரன்

நாறு முடிச்சென வாரிச
மொக்குளை நட்பாகிப் போட
எற விழித்தவளோர் களைகட்ட
தெனக் காவிப் பூவை
ஈடில் வரைப்புய மீதெறிதற்
கவனெய்த் தானைப் போல
மாறி வரப்பினில் வீழு
வெடுக்கும் வரத்தாளைப் போல
மார்பி லைண்ததித் தூறல்
சுலைக்கும் வரத்தான் மிக்கோர்கள்
கூறு தமிழ்க்கிசை வேணு வனத்தவ
கொட்டாய் சப்பாணி
கோகன கத்தவன் மோக மிகுத்தவ
கொட்டாய் சப்பாணி.

6.

வேத வரைக்குவ டேறி யிருக்கும்
விளக்கே பொற்புவின்
வேதன் மதிச்சடை போன்முதல்
வர்க்கொரு வித்தே தக்கோர்கள்
முதறி விற்கொடு நாடி யிருக்கு
முதற்சோ தித்தேவே
மூரன் முகத்திடை மாதார்
முலைக்கணி முத்தே முற்றூத
வாத மயக்கினர் போத மதித்திடு
மத்தே யெப்போது
மாயை தசிர்த்த நல்லோ ரிதயத்தில்
வரக்கா மிப்போனே
கோதில் தவத்தவ வேணு வனத்தவ
கொட்டாய் சப்பாணி
கோகன கத்தவன் மோக மிகுத்தவ
கொட்டாய் சப்பாணி.

7.

வேறு

தேசலை யற்றனை போதியெ னச்சிறு மைக்காவி
தேனிதழு துய்த்திர ஓடுசெ ருக்கு மிசைக்கிதம்
வாசலில் நிற்பது நாடி மலர்க்கத வத்தாளை
மாசறு கற்பினர் போல நெகிழ்த்து மதுப்புவின்
வீசலை யிற்குளிர் வாடை விரைத்தட மிக்கான
வேணு வனத்தருள் சேரும் விருப்ப மிகுத்தோனே
கோசலை பெற்ற குணுகர கொட்டுக சப்பாணி
கோகனகப்பெண் மனைகர கொட்டுக சப்பாணி 8.

தேனுக னுக்குயர் வான்டையச் செய் திடத்தோனே
தேவகி பெற்று யசோதை வளர்த்த திருப்பாலா
வான்தி புத்திரன் வாய்மை பெற்று வயப்போரின்
வானர சர்க்கெதி ராழியெடுத்த மறத்தோனே
மீனுவ ரிக்குளி ராவண நட்பு விடுத்தேகும்
வீடனை ஊக்கருள் வேணு வனத்து விருப்போனே
கூனுடை விற்கை யிராகவ கொட்டுக சப்பாணி
கோகனகப்பெண் மனைகர கொட்டுக சப்பாணி 9.

சிதள மிக் கதுழாய சையச்செறி பொற்றுமாங்
தேசள்க வுத்துவ மார வடத்திரள் கொத்தாடக்
காதள விட்டம் கானகடைக்க னருட்பாவை
கானு மவங்கமு தாசன மொத்த களிப்பேற
மாதனம் வித்தன வாண்முறுவற்கு மயக்காகும்
மாதா விருப்பொடு சூழமறத்திடு மப்பாரி
கோதம னுக்கருண் மாதவ கொட்டுக சப்பாணி
கோகனப்பெண் மனைகர கொட்டுக சப்பாணி 10.

சப்பாணிப் பருவ முற்றிற்று.

அப்பர்

அப்பரும் அறுபத்துநான்கு கலைகளும்—29. தருக்கம்

[316-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

சப்தப்ரமாணம்

(4) கோசம்:—பதப்பொருளுணர்த்தும் நூலாகிய நிகண்டு முதலியவை கோசமாம் *. அதன் குணங்களில் சில அப்பர்பாசரங்களிலும் காணலாம்:—

சிவனேனு நாமம் தனக்கே

யுடையசெம் மேனியெம்மான்

அவனைன யாட்கான் டளித்திடு

மாகி லவன்றையான்

† பவனேனு நாமம் பிடித்துத்

திரிந்துபன் னூலமைத்தால்

இவனைனப் பன்ன எழைப்பொழி

யானென் ரெதிர்ப்படுமே.

தனித் திருவிருத்தம் 9.

பதங்களின்பொருள்களை நூல்களால் அறிந்துணர்வது நூனத்திற்கு இன்றியமையாத வழியாகும். இதைத் திருநாவுக்கரசர் அடியிற் கண்டவாறு மிகவும் வற்புறுத்திக் கூறுவது காண்க:—

நூலால் நன்று நினைவின்கள் நோய்கெட

பாலா ஜைந்துட னுடும் பரமனூர்

காலா ஹுன்றுகங் தான்கடம் பந்துறை

மேலால் நாஞ்செய்த வல்லினை வீடுமே.

திருக்கடம்பங்துறை - திருக்குறுங்தொகை 9.

(5) வியாகரணம்:—இதுவோர் தனிக்கலையாய்ப் பின் வரும். அப்பர் வியாகரணம் என்பது (ஆங்கிலத்தில்) ஷேக்ஸ்பியர் கால இலக்கணம் என்பதைப்பற்றி வரையறுத்தாற்போல், தனியாய்க் கட்டுரை யெழுதவேண்டியிருப்பதால் இங்கு விவரம் காணவேண்டியது அநாவசியம். இங்குத் தருக்கத்தில் அதன் சம்பந்தம்—பதசக்தி கிரகித்தல், பகுதி விகுதி முதலியவற்றின் பொருளுணர்த்தப்பட்டுப் பதங்களின் சொருபமும் அவற்றின்பொருளும் முனர்த்துவதாகும்; பேச்சுக்குப்பொருள் இன்றியமையாதாதவின்.

பேசுப் போருளிலாப் பிறவி தன்னைப்

பேரிதென்று சிறுமனத்தால் வேண்டி யீண்டு

வாசக் குழன்மடவார் போக மென்னும்

வலைப்பட்டு வீழாதே வருச நெஞ்சே!

தூசக் கரிபுரித்தான் றாங் ராடித்

துதைந்திலங்கு நூன்மார்பன் ரெட்டர கில்லா

நீசர்க் கரிய நெய்த்தான் மென்று

நினையுமா நினைந்தக்கா லுய்ய லாமே.

திருக்கெய்த்தானம் - திருத்தாண்டகம் 7.

* “பகவனே ஈசன் மாயோன் சினனே புத்தன்”
நிகண்டு.

† பவனெம் பிரான்பனி மாமதிக்

கண்ணிவின் ஞேஞ்பெருமான்

சிவனெம் பிரானென்னை யாண்டுகொன்

டானென் சிறுமைகண்டு

அவனெம் பிரானென்ன நானடி

யேனென்ன இப்பரிசே

புவனெம் பிரான்நெரி யும்பரி

சாவ தியம்புகவே.

திருவாசகம்.

(6) விவரணம் (Lexicon):— இதற்கு வெளிப் படுத்துவது என்னும் பொருள். சமானமாகிய பொருள்கையை வேறு பதத்தால் ஒன்றன்பொருள்கூறுவது விவரணமாகும். கடம்னன்பதைக் கலசமென்பதுபோல் விவரணத்தன்மையை அப்பர் பின்வரும் பாசரத்திற் குறிப்பிடுவது காண்க:—

உரையார் போருளுக் குலப்பி னைன்

யொழியாமே யெவ்வயிரு மானுன்றன்னைப்

புரையாய்க் கனமாய் ஆழ்ந்து ஆழாதானை

புதியனவு மாய்மிகவும் பழையான்றன்னைத்

திரையார் புனல்சேர் மகுடத் தானைத்

திருப்புன்கூர் மேவிய சிவலோகனை

நிரையார் மணிமாட நீரே ரானை

நீதனே னென்னேநா னினையா வாறே.

திருப்புன்கூர் திருஞூர் - திருத்தாண்டகம் 7.

(7) சந்திதானம்:—அதாவது அண்மை. முன்னரே கூறப்பட்டுள்ளது. ஒருபத்ததை யுரிமையால்பொருள் குறிப்பிக்கின்ற பிறபதங்கள் அனுகி நிற்றல் சந்திதானம். இவ்வாறு கவிகளில் சொற்றெடுர்கள்அமைந்து நிற்பது திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்தைக் காட்டிலும் வேறு எந்த நூலினும் சிறப்பாக வெடுத்துச் சொல்ல ஒன்றுது என்பது தேவாரம் கற்றோர் துணிபு:—

நங்கையைப் பாகம் வைத்தார்

ஞானத்தை நவில வைத்தார்

அங்கையில் அனலும் வைத்தார்

ஆனையி னுரிவை வைத்தார்

தங்கையில் வாரும் வைத்தார்

தாமரை மலரும் வைத்தார்

கங்கையைச் சடையுள் வைத்தார்

கழிப்பாலைச் சேர்ப்ப னுரே.

திருக்கழிப்பாலை - திருநேரிசை 1.

இச்செய்வின்சொற்றெடுர்களில் பதங்களின் அண்மை கத்தியநடையிலும் காணப்பற கரிது.

(8) வாக்கியசேடம்:—என்பது ஒரு வாக்கியத்தி ஊள்ள பதத்தைச் சந்தேகமாற சிச்சயிப்பதற்கு அது கூலமான குறைவாக்கியம் வாக்கியசேடம்னனப்படும். வாக்கியம் முடிதற்பொருட்டாயினும், பொருள் முடிதற் பொருட்டாயினும் எஞ்சின்ற பதங்களை வருவித்து உரைத்தலும் வாக்கியசேடமென்று சொல்லுவாருமார். (i. e. a principle clause, which completes the thought in a subordinate clause is called வாக்கியசேடம் in Tamil logic) (ஐ-ம்) திரு ஆக்கூர் திருத்தாண்டகம் (முற்றும்). அப்பர் பாசரத்தில் வாக்கிய சேடத்தால் முடிவது காண்க:—

ஐத்தானத் தகமிடறு சற்றி யாங்கே

யகத்தடைந்தா லியாதொன்று மிடுவாரில்லை

மைத்தானக் கண்மடவார் தங்களோடு

மாயமீனா வாழ்க்கை மகிழ்ந்து வாழ்வீர்!

பைத்தானத் தொண்மதியும் பாம்பு நீரும்
படர்ச்சடைமேல் வைத்துக்கூட பண்பன் மேய்
நெய்த்தான நெய்த்தான மென்பே ராகில்
நிலாவாய புலாற்றுன நீக்க லாமே.

பல்வகைத் திருத்தாண்டகம் 2.

இங்ஙனம் சக்தி விருத்தியடைய பதம் நால்வகை யாகும். அவற்றை இனி ஆராய்வோம்.

(v) பதங்களின் வகை:—பதங்கள்-காரணம் (யோகம்), இடுக்குறி (ஞடி) காரணவிடுகுறி (யோகஞடி), யெள்கிகஞடி என நான்கு வகுப்பின்பாற்படும்.

காரணம் அல்லது யோக பதமாவது — சமுதாய (பொது) சக்தியின்றி அவயவ சக்தியால் பதார்த்த ஞான முண்டாகின்றது. (உ-ம்)

சேய்யாய் கரியாய் வெளியாய் போற்றி!

செல்லாத செல்வ முடையாய் போற்றி!
ஜயாய் பேரியாய் சிறியாய் போற்றி!

யாகாச வண்ண முடையாய் போற்றி!
வெய்யாய் தணியாய் அணியாய் போற்றி!

வேளாத வேள்வி யுடையாய் போற்றி
கையார் தழலார் விடங்கா போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

ஞீரையிலாயத் திருமலை - போற்றித்திருத்தாண்டகம் 3.

ஞடி அல்லது இடுகுறி:—அப்பதத்தில் அவயவ சக்தியின்றிச் சமுதாய சக்தியினால்மாத்திரம் பதார்த்தஞான முண்டாகின்றதோ, அப்பதமே ஞடி பதமாம். பரம் என்னும் பதம் அவயவ சக்தியின்றிச் சமுதாய சக்தியினால்மாத்திரம் பொருள்உணர்த்துவதற்கு.

பாரார் பரவும் பழன்த் தாணைப்
பருப்பதத் தாணைப் பைஞ்சீலி யாணைச்
சீரார் செமும்பவளக் குன்றெருப் பாணைத்
திகழும் திருமுடிமேற் றிங்கள் சூடிப்

பேரா யிரமுடைய பெம்மான் றன்னைப்
பிறர்தன்னைக் காட்சிக் கரியான் றன்னைக்
காரர் கடல்புடைசூ முந்த ஞைகைக்
காரோணத் தெஞ்ஞான்றுங் காண லாமே.
திருநாகைக்காரோணம் - திருத்தாண்டகம்.

யோகஞடி என்பது காரணவிடுகுறிப் பெயர். எப்பதத்தில் சமுதாய சக்தியாலும், அவயவ சக்தியாலும் பதார்த்த ஞான முண்டாகின்றதோ அப்பதம் யோகஞடி பதமாம். (உ-ம் ஒற்றியூர்)

ஒற்றி யூர மொளிமதி பாம்பினை
யொற்றி யூரும் பாம்பு மதனையே
யொற்றி யூர வொருசடை வைத்தவ
ஞேற்றியூர் தொழு நம்வினை யோடுமே.

திருவொற்றியூர் - திருக்குறுஷ்தொகை 1.

யேளீக்கஞடி யென்பது யோகத்தால் ஒருவகைப் பொருளும் ஞடியால் மற்றொருவகைப் பொருளும் தருவது. இதனைப் *பொதுமொழி யென்று தமிழிலக் கணக்கள் கூறும்.

முடித்தாமரை யணிந்த மூர்த்தி போலும்
மூவரும் தாமரகி நின்றூர் போலும்
கழித்தா மரையேய்ந்த கண்ணூர் போலும்
கல்லகு பாணி பயின்றூர் போலும்
கொடித்தா மரைக்காடே நாடுந் தொண்டர்
குற்றேவல் தாமகிழ்த குழகர் போலும்
அடித்தா மரைமலர்மேல் வைத்தார் போலும்
ஆக்கரிற் ரூன்றே யப்ப ஞரே.

திருஆக்கர் - திருத்தாண்டகம் 1.

* “ஒருமொழி யொருபொரு எனவாங் தொடர்மொழி பலபொரு எனபொது விருமையு மேற்பன”

நன்னால் - பெயரியல் 3.

மணமும் மணமின்மையும்

முனைவியையும் மக்களையும் உடைய ஒருவன் காலத் திகிரிக்கு அடிமை பூண்டுளன்; ஏனைனின் நல்வழியிலோ தீவழியிலோ அவன் நாடும் எல்லாப்பெருமுயற்சிக்கும் அவர்கள் தடைப்பொருள்களாய்விற்பர். பொதுநலத்திற் கென இயற்றிய நற்கருமங்களும் அவை சன்றபுகழும், மணங்கொள்ளாதார் அல்லது மக்கட்செல்வமில்லாதார் இடமிருந்தோன் பிறந்தன வென்று உறுதியாகக் கூறலாம். அவ்வின்மை, அன்பிலும் துறையிலும் பொதுநலத்தையே மணந்தது, பொதுநலத்தையே நிலையுறச் செய்தது எனக் கூறுதல் மிகையன்று.

அனபோதிலும், மக்களுடையான்ஒருவன் வருங்காலத்தைத் தீரன்னுதல் அறிவுடைச் செய்கையை; எவ்வாறெனின், மணவினைக் குட்பட்டான் மக்களைப் போற்றல் காத்தல் என்ற உறுதிமொழி பயந்தவனுவான்; அவ் வறுதிமொழியை, எக்காலத்தும் சிறைவேற்றுதல் அவனது சிறந்த கடமையாம். மணங்கொளாரிற் சிலர் தமக்குரிய சுக்தை நாடுவதோடு சின்றுவிடுகின்றூர்; வருங்காலம் தங்களுக் குரியதன்றென்று தள்ளி விடுகின்றனர். மற்றஞ்சிலர் மணவிமக்கள் செலவுதிட்டங்களன்றி வேறல்வென எண் னுகின்றூர். அறிவிலாப்பேராசைச் செலவவந்தர் சிலர் மக்கட்பேறின்மை,

ஒரு புண்ணியமெனக் கருதி ஏமாப்புறுகின்றூர்கள்; மக்களின்மை, அதற்கேற்ற செல்வப் பெருக்கிற்கு ஒரு துறையென ஊரார் எண்ணுவிரன்று நினைப் பர்போலும். அல்லது, ஊரிலுள்ளார், மக்கட்பேறில் லா இன்னன் செல்வர்கோன் எனவும், இன்னன் மனைவியும் மக்களும் செல்லவுந்தேய்க்கும் படையெனவும், பேசக்கேட்டனர் போலும்; பிறப்புரிமையை நாடுவார் மணம்விழையார் எனல், சாலும். முக்கியமாக, தன்னை மகிழ்வார்க்கும், சுழல்மனங் கொண்டார்க்கும், தனது கச்சைபையும் காதனியையும் விலங்குகளே எனக் கருதவல்ல நுட்ப மதியுணர்ச்சி உடையார்க்கும், மணமின்மை உவப்புடைத்து. மைனைவினைப் படா மாந்தர், சிறந்த நண்பர், சிறந்த தலைவர், சிறந்த பணியாளர் ஆவர்; எனினும் சிறந்த ஞடிமார் ஆகர்; அவர்கள் குடும்பபார மின்மையால் எளிதில் தமிழ்தைவிட்டுச் செல்லுதல் கூடும்; தேயம் நீத் தோடியவிற் பல்லேர் அவ்வகையினரே. மணமின்மை மதக்குருமார்களுக்கு நன்று; எவ்வாறெனில் அறம் என்னும் அருவிக்கு மனைவி மக்கள் என்றவாயியுள்ளதேல், அது அவ்வாயியை, நிறைத்தபிறகேதான் வழியிலுள்ள சிலத்திற்குத் தண்ணீர் பயக்கும். மணமின்மை நீதிபதிகளுக்கு நன்மையும்நற்று, தீவையும்

மன்ற; எனினில், பிற்சொற் கிளகலும், தீர்ந்தியும் உடையரெனில் மனைவியைக் காட்டிலும் ஐம்மடங்கு கொடிய பொதுணவியன் என அவனைக் கருதவேண் டும். போர்வீரர்களுக்கு, சேனைத்தலைவர், போர்புரியப் புகலும் ஊக்குமொழியில், அவர்தம் மனைவிமக்களைப் பற்றி நினைவுட்டுகின்றார். துருக்கியருக்குள், மணத்தை இழித்துரைக்கின்ற கொள்கை போர்மகார்களைக் கய மைப் படுத்துகின்றதெனக் கூறுவதுண்டு. மனைவியும் மக்களும் மாந்தரினத்திற்கெல்லாம் ஓர் சிறந்த ஒழுக் கக்கோல் என்பதுபேருண்மை. மனைவினைப்படாதவர், அறச்சாலையில் மிக்குச் செல்கின்றுரெனினும், மற்றொரு ரூபால் நோக்கின் குருரமாயும் கடினமன முடையராயும் காணப்படுகின்றார். இதுதான் என்னையெனின், அவர்களது இரக்கமுடைமை சோதனைக்கு அமக்கடி வருவதில்லை. ஆய்ந்தகுணமுடையவர், வழக்கத்தில்லை பட்டு, அதனால் தமிலை மாருமல், பொதுவாக அன்புடைக்கணவராய்த் திகழ்கின்றார் மலிலஸ்ஸன்றவொரு பெரியார் “அழியா நிலையைவிட, பழகிய மனைவியே நன்று” எனக் கொண்டார். கற்புடை மகளிர், பற்பல வேலைகளில், செருக்கும் இணங்காமையும் உடைய ராய் நடக்கின்றார்கள்; அங்களம் நடப்பது, தம் கற்பின் மதிப்பை நினைத்தேபோலும். மனைவி, கணவனை அறிஞன் என என்னிடில், அது, அவள் கற்பிற்கும்

கணவன்வழி நிற்றற்கும், சிறந்த பின்னயாகும்; தன் கீன நேசித்திலை என்று என்னிடில், அவள்தன் கணவன்வழி நிற்றற்றன்மை வீடும். மனைவியொருத்தி வாலிபத்தின் நேயமங்கையாகவும் இடைப்பருவத் தின் அரிய துணவியாகவும், முதுமைப் பருவத் தின் செவிலித்தாயாகவும் அமைகின்றார். இத் தன்மையால் ஆடவன் எப்பருவத்தும் மணப்பதற்குக் காரணம் உண்டு என்னாம்; ஆயினும், “ஆடவன் எப்பொழுது மணத்தல் வேண்டும்?” என்ற வினாவிற்கு விடை தந்தவர் பேரறிவாளிகளில் ஒருவரென மதிக்கப்பெறகிறார்? “வாலிபனுக்கு நாள் இன்னம் வரவில்லை, வீட்யாதிகனுக்கு நாளே யில்லை” என்று விடைதந்தார் ஒருவர்.

புன்கணவன் நன்மனைவியை யடைவது பலகால் உண்டு. அவ்வாறு அடைவது, அக்கணவனது அன்பு உண்டாயாலத்து விளக்கமுறைத்துப்பொருட்டுப் போலும்; அல்லது மனைவி தன் பொறுமையை யெண்ணி மகிழ்தறப்பொருட்டுப் போலும். நட்பினர் எண்ணத்திற்கு மாருக, புன்கணவனைத் தேர்ந்தது மனைவியேயெனின், பொறையுடைமை பயக்கும் உள்களிப்பு, எழாத நாளே யில்லை; அவ்வகையில்தான், அம்மனைவி தன்பிழையை, பிழையன்றென்று நிலைநாட்டமுடியும்.

நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய்மை

[315-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

2-ம் பத்து—8-ம் தசகம்.

3-ம் பாசுரம்.

தீர்த்த மூலகளாந்த சேவஷிமேற் பூந்தாமன்
சேர்த்தி யவையே சிவன்முடிமேற் றுங்கண்டு
பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்தபைந்துமாயான் பெருமை
பேர்த்து மொருவராற் பேசக் கிடந்ததே.

திருவிக்கிரமாவதாரமெடுத்துத் தன்னுடைய தாம ரைப்புப் போன்ற திருவஷியால் உலகங்களை அளந்தவ னை பூந்திருஷ்ணபகவானுடைய ஏவலால் சிவபூஜை ஆரம்பித்து, அவனுடைய திருவஷிகளிலேயே அழகிய பூக்களைச் சமர்ப்பித்துப் பிறகு அந்தப் பூக்களையே கைலாசம்போய்ப் பரமகிவன் தலையில் கண்ட அரசு சனன் “பரன்” யாரென்று தெளிந்துகொண்ட பிறகு கூட வெளேரூவன், “பராபரக் கடவுள்” யாரென்று தெளிந்துகொள்ளும்படி பேசவும் வேண்டுமோ!

துறிப்பு:—தீர்த்தன்-தியானமனனங்களால் அபராதி களின்பாவங்களைத் தீர்த்துச் சுத்தமாக்குகிறவன். “யத் பாதாப்ஜி நகோதகம் திருங்கதாம் பாபெள வித்துவம் ஸமம்” என்று “எவனுடைய திருவஷிகளின் நகங்களிலிருந்து புறப்படுகிற கங்காதீர்த்தம், கங்கையைத் தவம்செய்து தேடிக் கொண்டுவந்த பகிரதன் பூர்வீகர்களை மாத்திரமன்றி மூன்று உலகங்களையும் பாபங்களினின்றும் விடுவித்துப் புனிதமாக்குகிறதோ” எனக் கூறியிருப்பதால், பகவானுக்குத் “தீர்த்தன்” என்ற அடைவு வெகு பொருத்தமுள்ளதென்று பூர்வ உரை காரர்கள் எடுத்துக் கூறுவார்கள்.

7-ம் பாசுரம்.

கிடந்திருந்து நின்று கேழலாய்க்கீழ்ப்புக்குக் கிடந்திடுந் தன்னுள் கரக்கு முமிழுங்
தடம்பெருங் தோளாரத் தழுவும் பாரென்னு
யடந்தையை மால்செய்கின்ற மாலார்காண்பரே.

இந்தப் பூரியை, தன்பக்தர்களுக்குத்தர்சனம்கொடுக்கும் நிமித்தமாய் நின்றும், சிங்காஸனமாய் வீற்றிருந்தும், பள்ளிகொண்டும் வாசஸ்தானமாய் உபயோகித்தும் அது யுகப்பிரளயத்தில் ஆழ்ந்து அமிழ்ந்துகிடந்துபோது வரகாவதாரமெடுத்துக் கொம்புகளால்உயர்த்தி நிலைபெறச் செய்தும், பின்னை ஒருக்கால் அளந்தும் பிரளய காலத்தில் தன் திருவயிற்றுக்குள் வைத்து ரக்கித்தும், சிருஷ்டகாலம் வந்தபோது வெளிப்படையாக்கியும் தன்னிட்டம் போலே இஷ்டா விதயமான சேஷ்டைக்கு எவன் உள்படுத்தினாலே அவனுக்கு அந்தப் பூமி உரித்தானதென்று விளக்கவில்லையா?

துறிப்பு:—இந்தஉலகத்தை எடுத்துரைத்ததுனல்லா உலகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.

8-ம் பாசுரம்.

காண்பா ரெம்மீசன் கண்ணைபென் கானுமா ராண்பேசி லெல்லா வுலகுமோர் துற்றுற்று சேண்பால வீடோ வயிரோமற் றெப்பொருட்கு மேண்பாலுஞ் சோரான் பரந்துளனுமெங்குமே.

எம் மீசனுன் கண்ணைக் காண்பார் யார்? ஒரு வரும் அவனை அளவிட்டு அறியக்கூடியவர்கள். காண்கைதான் எவ்வண்ணம்? யுகப்பிரளயத்தில் எல்லா

உலகங்களையும் விழுங்கினபோது ஒரு கவளத்துக்கு நிறையவில்லை. அவன் வாசஸ்தானமோ மஹா உன் நதமாய் அண்டங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் வெளியே ஜோதிமயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் வைகுண்டம். “உயிர்” அதாவது முக்தாத்மாக்களென்ன மற்றுள்ள ஸ்ரவ பதார்த்தங்களையும் அஷ்டதிக்குக்களி லும் கொஞ்சம் கூட இடையீடின்றி வியாபித்து உள்ளுயிருக்கிறன். இப்படி ஒருவிதத்தாலும் அளவிடக்கூடாதவனைல் கத்தீரே ஆசிரியுங்கோள்.

—
9-ம் பாகரம்.

எங்குமூன் கண்ண வென்ற மகஜீக்காய்ந் திங்கில்லை யாலென் றிரணிய றாண்புடைப்ப வங்கப் பொழுதே யவன்வீயத் தோன்றியவென் சிங்கபிரான் பெருமை யாராயும் சீர்மைத்தே.

அவதாரிகை:—முன்பாசரத்தில், எங்கும் ஈசன் வியாபித்திருக்கிறுவென்று அருளிச் செப்தார். இப்பாட்டில் எவ்வெவற்றிலும் உள்புகுந்து கீடக்கும் அவனுடையஅந்தர்வியாப்த்தியைஅருளிச் செப்கிறார். “அந்தர் பலவிச்ச தத் ஸ்ரவம் வியாப்பியம் நாராயண ஸ்திதி” என்று வேதம் இப்பொருளையே அவைக வின் பிரயோஜனம் என்னவென்று காட்டாதே கற்பிக்கிறது. ஆழ்வாரோ,இந்த இரண்டும், பக்தனை ரக்கிக்க வும் அவனுக்கு எவ்விடத்திலும் தான் உளன் என்று பிரத்தியக்ஷமாய்க்காட்டி அவனைத் தன்பக்கல் வீழ்ந்து உஜ்ஜீவிக்கவும் செய்வதுதான் ஈசன் கருத்து என்று கற்பிக்கிறார்.

உரை:—“எங்கும் நாராயணன் உள்ளென்றாலே மகனே, இங்கு இல்லையே,” பெற்று ஹிரண்யியன் தூணை வாளால் வீச அங்கேயே அப்பொழுதே அவ் விரணியனை ஸம்ஹரிக்க உத்பவித்த சிங்கப்பெருமா வின் சீர்மையாகிய சர்வேசுவரத்தை ஒருவருக்கு அறியமுடியுமோ? ஆனாலே, அவனை ஆசிரியுங்கோள் என்கிறார்.

—
10-ம் பாகரம்

சீர்மைகோள் வீடு சவர்க்க நரகிறு வீர்மைகோள் தேவர் நடுவாமற் றெப்பொருட்கும் வேர்முதலாய் வித்தாய்ப் பரந்து தனினின்ற கார்முகில்போல் வண்ணனென் கண்ணனை நான் [கண்டேன்

—
—
—

தமிழ்ப் பாடம் 17.

நா வேண்பா—சுயம்வர காண்டம்

[309-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

இசைமுகந்த வாயு மியறெரிந்த நாவுந் திசைமுகந்தா லன்ன தெருவுட்—வசையிறந்த பொன்னாடு போந்திருந்தாற் போன்றதே போர் நன்னடர் கோமா னகர். 69. [விதர்ப்ப

தேவர்பணி யேற்றுப் புறப்பட்ட நளன் தமயந்தி வாழும் குண்டினபுரம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

—

தேங்குவளை தன்னிலே செந்தா மரைமலரப் பூங்குவளை தாமரைக்கே பூத்ததே—யாங்கு மதுநோக்குந் தாரானும் வானுதலுந் தம்மிற் பொதுநோக் கெதிர்நோக்கும் போது.

70.

சீர்மைகோள் வீடு - சவர்க்கத்துக்கு ஒப்பிட்டால் அதைவிடச் சிறந்ததான மோசங்கம், சவர்க்க நரகிறு - சவர்க்க முதல் கடைசியாகிய நரகம் வரைக்கும், நடுவா - நடுவிலிருக்கிற மற்றெப் பெயர்க்கும், ஈர்கொள்-இவற் றையநுபவிக்கிற தேவுமனுஷ்யாதி ஸ்கலதுத்மவஸ்துக் கருக்கும், வேர் முதலாய் - வேருக்குள் முக்கியமாய் அதாவது தாங்கும் ஆதாரவேராய், வித்தாய் - விதையாய், பரந்து - எங்கும் வியாபித்து, தனினின்ற - தான் மாத்திரம் இவைகளை நடத்தும் வியந்தாவாய்-, இவை கஞ்சடன் கலப்பன்றிக்கே வேறெழுரு தனி வஸ்துவாய், கார்முகில்போல் வண்ணன் - வருஷாகாலத்து ஸீருண்ட மேகம்போல் வர்னமுள்ளன, என் கண்ணனைக் கண்டேனே.

துறிப்பு:—1. ஈர்கொள்தேவர்- இரண்டுவித பலன்கள் அதாவது சவர்க்கத்தில் நல்ல பலன்கள், நரகத்தில் பாப பலன்கள். இவ்விரண்டையும் அதுபவிக்கிறதேவ மனுஷ்யாதிகள்.

2. கீழ் ஒன்பது பாட்டுவரையில் பகவான் சர்வே சவரன் ஆகையால் நீங்கள் ஆசிரியுங்கோளென்று உலகத்தாருக்கு உபதேசம் செய்தவர் இப்பாசரத்தில் “நான் கண்ணனைக் கண்டுகொண்டேனே” என்று சயலாபத்தைக் கொண்டு முடிப்பது எப்படியென்ன? ஆழ்வார் உலகத்தாரை அழைத்து ஹிதபோதனைகளைச் செய்துவந்தாரேனும் மற்றெழுருவரும் ஆழ்ந்த பக்தியுடன் கண்ணனை வழிபட்டுத் தேரூமல்போன்றைத்தக் கண்டு யானுகிலும் இவர்கள்போலாகாமல் அவனைக் கண்டுகொள்ளப் பாக்கியம்பெற்றேனன்று சந்துஷ்டர் ஆகிறார் என்று அறியத்தக்கது.

—
11-ம் பாகரம்.

கண்டலங்கள் செய்ய கருமேனி யம்மானை வண்டலம்புஞ் சோலை வழுதிவள நாடன் [வல்லார் பண்டலையிற் சொன்ன தமிழாயிரத் திப்பத்தும் விண்டலையில் வீற்றிருந் தாள்வரெம்மாவீடே.

ஆழ்வாரோடு கூடின கலவையால் பகவானுக்கு ஏற்பட்டமுகமலர்ச்சியிலே அவன் கண்களின் தலங்கள் சிவப்ப இருக்க, அவனை வண்டலம்பும் சோலைவழுதி நாடனை ஆழ்வார் ஸ்வரயுக்தமாய்ப் பாடின இந்தத் திருவாய்மொழியை அப்பியசிப்பவர் வைகுண்டத்தில் வீற்றிருந்து சுவயராஜ்ஜியம்போல் ஆளுகைக்கு உரித் தாவர்.

—
—
—

பதப்பிரிவு:—தேன் குவளைதன்னிலே செம் தாமரை மலர் பூ குவளை தாமரைக்கே பூத்தது. ஆங்கு மதுநோக்கும் தாரானும் வாள் நுதலும் தம்மில் பொது நோக்கு எதிர் நோக்கும் போது.

அன்வயம்:—ஆங்கு, மதுநோக்கும்தாரானும் வாள் நுதலும் தம்மில் பொதுநோக்கு எதிர் நோக்கும் போது, தேன்குவளை தன்னிலே செந்தாமரைமலரப் பூங்குவளை தாமரைக்கே பூத்தது.

பதவுரை.

ஆங்கு - அக் குண்டினபுரத்துக் கண்ணிமாடத்தில், மது - வண்டுகள்

நோக்கும் - பார்த்துவருகின்ற
தாரானும் - மாலைபை அணிந்த நளனும்,
வாள் - ஒளிபொருந்திய
நுதலும் - நெற்றியையுடைய தமயந்தியும்,
தம்மில் - தங்களுக்குள்
பொது - பொதுவாக
நோக்கு - பார்வையறிந்து, பிறகு
எதிர் - ஒருவரை யொருவர் நேராக
நோக்கும்போது - நோக்கிய சமயத்தில்,
தேன் - மதுரமாகிய [ஏற்ற கண்களில்
குவளைதண்ணில் - தமயந்தியின் குவளைமலர்போ
செம் - சிவந்த
தாமரை - நளனுடைய தாமரைபோன்ற கண்கள்
மலர் - மலர (பின்னும்)
ஈ - அழுகிய
குவளை - குவளைபோன்ற அவள் கண்கள்
தாமரைக்கே-தாமரைபோன்ற அவன் துகண்களிலே
பூத்ததே - மலர்ந்தன.

கருத்து:—தமயந்தியும் நளனும் எதிரெதிர் நோக்கியபோது, அவன்கண்ணின் பிரதிபிம்பம் இவள் கண்களிற் குள்ளும், மறுபடி இவள்கண்ணின் பிரதி மிபம்பம் அவன் கண்களிற்குள்ளும் தோன்றின.

விரிவுரை:—நளனும் தமயந்தியும் இப்பொழுது சந்திக்கின்றனர். இடமும் கண்ணிமாடத்தைச் சூழ்ந்த நந்தவனமா யிருத்தல் வேண்டும். இந்திரன் தந்த மந்திரத்தால் காவலர்க்காணுமல் நளன் அங்கு வரமுடிந்தது. வந்ததும், நளன் தமயந்தியைக் கண்ணுற்றார். தமயந்தியும் அவனைக் கண்ணுற்றார். ஆனால், அறி முகமில்லாத இருவர் ஒருவரை ஒருவர் எதிராக நோக்குவதற்கு நாணிப் பொதுவாக எல்லாவற்றையும்பார் ப்பதுபோல் சேர்த்துப் பார்த்திருப்பார். இது பொது நோக்கு. பிறகு அவள் தண்ணீப் பார்க்காதபோது இவன் அவளை உற்று நோக்குவான். அவனும் அவ்வாறே. இப்படிச் சிறிது நேரம் கண்களை ஆடியின் இருவர் கண்பார்வைகளும் சந்திக்க நேரும். இதுவே எதிர்நோக்கு. ஒருவரது அழகை ஒருவர் கண்டு அவரவர் கண்கள் மலர்வனவாயின. அங்கிமுச்சியைத்தான் புக்கீழ்த்து இங்குக் குவளை தாமரையினுள் மலர்வதும், அத்தாமரை மீண்டும் குவளையுள் மலர்வதும் ஆகப் புனைந்து கூறினார்.

தீர்ப்பு:—1. குவளை தாமரை என்பன இங்கு அவை போன்ற கண்களை யுணர்த்தியையால் அவை உவமையாகுபெயர். (உவமையாகுபெயர் வேறு, உவமையணி வேறு.)

2. வாள் நுதல், என்பதற்கு ஒளி பொருந்திய நெற்றி, என்பது மட்டுமே அர்த்தமாயிருந்தாலும், அதை உடையதமயந்தியை இத்தொடர்காட்டுவதால், முன் 41-வது செய்யினில் போற்றேடி என்றதுபோல், இதுவும் அன்மொழித்தொகை.

—

நீண்ட கமலத்தை நீலக் கடைசென்று
தீண்டு மளவிற் றிறந்ததே—பூண்டதோர்
அற்பின்றும் கூந்தலாள் வேட்கை யகத்தடக்கிக்
கற்பின்றும் வீழ்த்த கதவு. 71.
கருத்து:—தமயந்தியின் கடைக்கண்பார்வை பட்டதும் நளனுடைய நிறை சிறிது தளர்ந்துபோயது.

—

உய்ஞ்சு கரையேற வொட்டுங்கொ லொண்டெடாடி. நெஞ்சு தடவு நெடுங்கண்கள்—விஞ்சவே [யாள் நீண்டதோ வங்கனே யிங்கனே நீண்மலராள் ஆண்டதோள் மன்ன மூகு. 72.

பதப்பிரிவு:—உய்ஞ்சு கரை ஏற ஒட்டும்கொல் ஒள் தொழியாள் நெஞ்சு தடவும் நெடும் கண்கள் விஞ்சவே நீண்டதோ அங்கனே இங்கனே நீள் மலராள் ஆண்டதோள் மன்னன் மூகு.

அன்வயம்:—ஒள் தொழியாள் நெஞ்சுதடவும்நெடு நகண்கள் உய்ஞ்சு கரையேற வொட்டும்கொல்? அங்கனே, நீள்மலராள் ஆண்ட மன்னன்தோள் மூகு விஞ்சவே நீண்டதோ இங்கனே.

கருத்து:—தமயந்தியின் மார்பில் தன் பார்வையைச் செலுத்திய நளனுடைய கண்கள், அதனைவிட்டு அகல இயலவில்லை. அப்படியே நளனது தோள்களின் அழகில் ஆழந்த தமயந்தியின் கண்களும் அப்பார்வையிட்டகல முடியவில்லை

ஒள் - ஒளி பொருந்திய
தொழியாள்-வளையல்களை யணிந்த தமயந்தியின்
நெஞ்சு - மார்பை
தடவும் - எட்டிய (நளனுடைய)
நெடும் - பெரிய
கண்கள் - கண்கள் (அவளை)
உய்ஞ்சு - (காதல் என்னும் கடலை) தப்பி
கரை - கரையில்
ஏற - ஏற
ஒட்டும்கொல் - விடுமோ!
அங்கனே - அப்படியே
நீள் - பெரிய
மலராள் - மலரில் வசிக்கும் ஹீரிலக்குமியின்
ஆண்ட - ஆட்சிக்கு இடமாகவுடைய
மன்னன் - மன்னன்து
தோள் - தோள்கள்
அழகு - அழுகினேடு
விஞ்சவே - அதிகமாகவே
நீண்டதோ - நீளமானதோ (ஆதலால்)
இங்கனே - இப்பக்கத்திலும் (தமயந்தியின்
பாலும்) அவள் கண்கள், உய்ந்து
கரையேற வொட்டுங்கொல்?

விரிவுரை:—இச்செய்யினிற்குப் பலவேறு விதமாகப் பொருள் உரைப்பார். எனினும் முன்பின் செய்யுள்களைக் கருதினால் இங்குக் கூறிய அர்த்தம் ஒருவாறு பொருத்தமுடையதாகக் காணலாம். முன்செய்யுளில் நளனது மனிலையைக் கவி கூறினார். இந்தச் செய்யுளில் இருவரும் ஒருவரமுகை ஒருவர் மாந்திய தைக் கூறுகின்றார். அடுத்த செய்யுளில் தமயந்தியின் நிலைமையைக் காட்டுவார்.

காதலென் னும் கடலிலிருந்து இருவர் மனகளும் கரையற முயல்கின்றன. ஆனால், தமயந்தின் விம்மிப் பூரித்த மார்பினது அழகைக்கண்ட கண்கள் நளனது மனதைக் கரையேறவிட்டால் தடுத்தன. அவ்வாறே நளனது தோள்கள் தமயந்தியின் கண்களாலும் அளக்க முடியாமல் பெரியனவாதலால், அவைகளி னழகைக் காணலுற்ற தமயந்தியின் கண்களும் அவளது மனதைக் கரையேற விட்டதில்லை. அங்கனே என்பதற்கு ‘அப்படியே’ என்றும், இங்கனே என்பதற்கு ‘இப்பக்கத்திலும்’ என்றும் அர்த்தம் கொள்ளவேண்

மும். தமயந்தியின் மார்பைப்பார்த்த கண்கள் நளைக் கரையேற விடவில்லை; அப்படியே நளனது தோளைப் பார்த்த கண்கள் இப்பக்கத்தில் தமயந்தியைக் கரையேற விடவில்லை. அவனுடைய கண் இவள் மார்பி ஹம், இவனது கண் அவன் தோளிலும் தங்குவது இயல்லே. சீதையும் இராமனும் முதல்முதல் கண் னுற்றை வருணிக்கின்ற கம்பர் செய்யுள் இதற்கு ஆதாரமாகும்:—

“நோக்கிய நோக்கெனும் நுதிகொள் வேலினை ஆக்கிய மதுகையான் ரேளி லாழ்ந்தன வீக்கிய கணைகழல் வீரன் செங்கனுஞ் தாக்கணங் கணையவன் தனத்தில் தைத்தவே.”

அங்கினை விஞ்சவே நீண்டதோ, என்பதற்கு, அப்படியே தமயந்தியின் பார்வைக்கு அடங்காதனவாய் அவன் எவ்வளவுதாரம் பார்த்தாலும் அதற்குமேலும் ஒருபடி அதிகமாகவே உயர்ந்து இருந்தனவோ நளனது தோள்களும்? அதனால்தான் அவனும் உய்ந்து கரையேற முடியவில்லையோ? என்ற பொருள் தகும். “வீமன் மடந்தை விழிமுடியக் கண்டறியா வாம நெடுந்தோள்” என்று பின் கவிநிங்கு காண்டத்தில் வந்திருப்பது இந்த அர்த்தத்திற்கு ஆதாரமா யிருக்கின்றது.

குறிப்பு:— உய்ந்து என்பது, உய்ஞ்ச என்றும் போலியாக வரும். ஜந்து என்பது அஞ்ச என்றுவருகிற வழக்கம் யாருக்கும் தெரிந்திருக்கும். இப்படி அர்த்தம் மாருமல் ஒரே பதத்தில் எழுத்து மாறி வருகின்ற வழக்கம் முண்டானல் அதற்கு இலக்கணத்தில் போலி என்று பெயர். நாயிறு ஞாயிறு. கலம் கலன். அய்யன் ஜையன் என்பன போலிகளுக்கு உதாரணம். இதன் இலக்கணத்தைப் பிறகு பார்ப்போம்.

மன்னுகத் துள்ளமுந்தி வாரணிந்த மென்முலையும் பொன்னுமூம் புக்கொளிப்பப் புல்லுவனென்—
எடுத்தபேரன்பை பிடையே புகுந்து [றுண்ணுதுத்ததே நாணைந் தறி. 73.

மன்னவளைத் தன் மார்புறத் தமுவிக்கொள்ளவேன் முன்னும் ஆசை தமயந்திக்கு எழுந்தபோதினும், அச் செய்கையை நாணத்தால் செய்யாதொழில்தாள், என்பது இச்செய்யுளின் கருத்து. பிறகு அவன் ஒருவாறு தன் உள்ளத்தை அடக்கிக்கொண்டு கேட்கின்ற வார் த்தைகள் அடுத்தசெய்யுளில் வருகின்றன.

காவல் கடந்தெங்கள் கண்ணிமா டம்புகுந்தாய் யாவனே விஞ்சைக் கிறைவனே—தேவனே உள்ளவா சொல்லென்ற ஞாசற் குழமூமீது வெள்ளவா ஸீர்சோர் விட்டு. 74.

பதப்பிரிவு:—காவல் கடந்து எங்கள் கண்ணிமா டம் புகுந்தாய் யாவனே விஞ்சைக்கு இறைவனே தேவனே உள்ள ஆ சொல் என்றால் ஊசல் ஊசல் குழமீது வெள்ளம் வாள் ஸீர் சோர் விட்டு.

அன்வயம்:—வாள் ஸீர் வெள்ளம் ஊசல் குழமீது சோரவிட்டு, “காவல்கடந்து எங்கள் கண்ணிமா டம் புகுந்தாய், விஞ்சைக்கு இறைவனே? தேவனே? யாவனே? உள்ள ஆ சொல்” என்றால்.

பதவரை.

தமயந்தியானவள் -

வாள் - வாள்போன்ற தன் கண்களிலிருந்து

நீர் - நீரை

வெள்ளம் - வெள்ளமாக

ஊசல் - முன்னும் பின்னும் ஊஞ்சலீப்போல் அசைகின்ற

குழமூமீது - குண்டலங்களின்மேல் விழும்படி சோர - சொரிய

விட்டு - விட்டவாய் (நளைப்பார்த்து)

“காவல் - காவலை

கடந்து - கடந்து

எங்கள் - எங்களுடைய

கண்ணிமாடம் - கண்ணிமாடத்திற்குள்

புகுந்தாய் - புகுந்தவனே, (ஸீ)

விஞ்சைக்கு - வித்தியாதரர் உலகிற்கு

இறைவனே - அரசனே? (அல்லது)

தேவனே - தேவன்தானே?

யாவனே - (அல்லது, வேறு) யாவனே?

உள்ள ஆ - உள்ளபடி

சொல் - சொல்

என்றாள் - என்றனள்.

விரிவுரை.—நளைக்கண்ட சந்தோஷத்தினால் தமயந்தியின் கண்களினின்று நீர் பெருகியது. வாள், என்பது வாள்போன்ற கண்ணைக் குறிக்கின்ற உவமை ஆகுபெயர். வாள்போன்ற கண்களிலிருந்து பெருகிய வெள்ளம் குழமூகளின்மீது விழுந்ததாம். குழமூகாதில் அணியும் ஆபரணம். கண்கள் சொரிந்த ஸீ குழமூயின்மேல் விழுவதென்றால் அவனது கண்கள் காதளவு நீண்டன என்பது தெரியவருகின்றது.

அக் குழமூகளை ஊசல்குழை என்றார் கவி. ஊஞ்சலீப்போல் முன்னும்பின்னும் ஆடியாடி அவள்குண்டலங்கள் அசைந்திருத்தல்வேண்டும். அசைந்ததோ இல்லையோ என்னும்படி தலை மிகச் சிறிது அசைந்தாலும் அவ்வசைவைக் காதில் அணிந்த குண்டலங்கள் தோன்றும்படி ஆடிக் காட்டிக்கொடுத்துவிடும். ஒன்றினைப்பார்த்து, இது நாம் எண்ணியதோ வேறென்றே என்ற சந்தேகம் கொண்டால் நம் தலை சிறிதளவு ‘இல்லை, ஆம்’ என்பதை மாறிமாறி யுனர்து துங் குறிப்பினில் அசைவது இயற்கை. தமயந்தியின் தலையும் அவ்வாறு சந்தேகத்தினால் இச்சமயம் அசைந்திருக்கவேண்டும். ஆதலாற்றுங் அவள் அணிந்திருந்த குண்டலங்கள் முன்னும்பின்னுமாய் ஊஞ்சலாடின. ஆயின், அவனுக்கு உண்டான சந்தேகம் இந்தச்சந்தரப்பத்தில்யாவதாயிருத்தல்கூடும் என்றுங்கிப்பது அருமையன்று. “அன்னம் உரைத்த நளன் இவன்தானே? அவனுயின் கண்ணிமாடத்துள் கரந்து வந்திரானே, ஆதலால் அவன் அல்லனே?” என்னும் சந்தேகமும் அவள்கைந்த சந்தோஷத்திற்கிடையே சிறிதளவு கலந்திருக்க வேண்டுமென்று எண்ண இடமுளது.

கம்பருக்கும் புகழேந்திக்கும் இருக்கின்ற கருத்துச் தொடர்பைஇதற்குமுன் இரண்டொரு இடங்களில் கண்டோம். கம்பர், சிலம்பு அரற்றும், என்று விட்டிருக்க, அவை எண்ண சொல்லி அரற்றும் என்பதைப் புகழேந்திக்கும் இருக்கின்ற கருத்துச் தொடர்பைஇதற்கும் இருக்கின்ற கருத்துக்கை. இதற்குமாறுக, ‘மூலை முகத்தைப் பார்த்து மயங்கினால்’ என்று மாத்திரம் கூறிய புகழேந்தியின் கருத்தைக் கம்பர்செய்யுளால் விளக்க இயன்று. அவ்விதமே, இங்குத் தமயந்தியின் குண்டலங்கள் எந்தச் சந்தேகத்தின் காரணமாய் அசைந்திருக்கவேண்டுமென்பதையும் கம்பரைக் கொண்டே உணரலாம்.

விச்வாமித்திர முனிவனுடன் மிதிலைக்குள் புகுந்து வீதிவாய் நடந்த இராமனைச் சீதைதன்கண்ணிமாடத்தி விருந்துகண்னுற்றான். கண்டவளவிலேயே காதல்கொண்டனான். பிறகு அவன் சிவபிராண்பிடித்தவில்லை ஒடித்தபோது இவன் அருகிருந்துபார்த்ததில்லை. எனினும், தோழிமார்க்கறிப் புடையாளங்களால் வில்லை ஒடித்துத் தன்னை மணக்கூருப்பவன், முன்தான் கண்ணிமாடத்தில் கண்டு காதல்கொண்ட அக் கரியசெம்மலாகவே இருக்கவேண்டுமென்று ஒருவாறு உறுதிகொண்டாலோனி இனும், ஒருவீலோ அவன் அல்லாதுபோவானே என்னும் சந்தேகம் திருமண நண்ணால்வரையிலும்கூட அவளை விட்டபாடில்லை. ஏனெனில், அந்தாள் மணக்கோலம் இவனுக்குச் செய்வித்ததோழியர் குண்டலம் இட்டனர்ன்பதைச் சொல்லவருகின்றகம்பர் பாடிய பாடலால் இது விளங்குகின்றது :—

வெள்ளத்தின் சடிலத் தான்றன
வெஞ்சிலை யிறுத்த வீரன்
தள்ளத்தன் னுவி சோரத்
தனிப்பெரும் பெண்மை தன்னை
அள்ளிக்கொண்டகன்ற காளை
யல்லன்கொ லாங்கொ லென்பாள்
உள்ளத்தி னுச லாடக்
குழழிமு ஹமிமு விட்டார்.

“கண்ணிமாடத்திலிருந்த தனது உள்ளத்தை முன் கவர்ந்துபோன இளவல்தான் பின் சிவனது வில்லை முறித்த வீரனே அல்லனை என்று முன்னும் பின் னும் அலையும் அவன் மனதோடு சேர்ந்து ஊஞ்சலாடும்படி சீதையினது காதில் சூண்டலங்களைத் தொங்கவிட்டனர்;” என்பது இச்செய்யுளின் பொருள்.

இவ்விதம் புகழேந்தி குறிப்பில் விட்ட கருத்தைக் கம்பரில் பரக்கக்கண்டு தமயந்தியின் சந்தேகத்தை அவன் அணிந்திருந்த குழழியின்மூலமாய்த் தெரிந்து கொள்கின்றோம்.

—

தீராத காமத் தழுலைத்தன் செம்மையெனும்
நீரா வலித்துக் கொடுகின்று—வாராத
பொன்னுட ரேவலுடன் போந்தவா சொல்லித்தன்
நண்ணுடுஞ் சொன்னு னன். 75.

“தான் னனன் என்பதையும் தேவர்களுக்குத் தூத னும் வந்திருப்பதையும் அவன் தமயந்திக்குக் கூறி னன்”, என்பது இச்செய்யுளின் கருத்து. கூறி அடுத்த செய்யுளில் தன் உரையை முடிக்கின்றன.

—

என்னுரையை யாதென் றிகழா திமையவர்வாழ்
பொன்னுலகங் காக்கும் புரவளை—மென்மாலை
குட்டுவா பென்றான் ரெஷட்டிழறேன் றம்பிக்கே
ஊட்டுவா னெல்லா முரைத்து. 76.

பத்துவரை.

தொடையில் - பூமாலையிலிருக்கின்ற
தேன் - தேனை
தும்பிக்கு - வண்டுகளுக்கு
ஊட்டுவான் - ஊட்டுகின்றவனுகிய னனன்
எல்லாம் - எல்லா விஷயங்களையும்
உரைத்து - (தமயந்திக்கு) சொல்லி,
“என் - என் னுடைய
உரையை - வார்த்தைகளை

யாது - என்னவென்று

இகழாது - அவமதிக்காலம்,

இமையவர் - தேவர்கள்

வாழ் - வாழ்கின்ற

பொன் உலகம் - தேவலோகத்தை

காக்கும் - ஆள்கின்ற

புரவலைன் - இந்திரனை

மென்மாலை - மெல்லிய சுயம்வர மாலையை

குட்டுவாய் - சூட்டக் கடவாய்”

என்றான் - என்று சொன்னான்.

விரிவுரை:—“எங்களிலே தேமாலை சூட்டும்படி சொல்” என்று இந்திரன் ‘எங்களுக்குள்ளே யாரே னும் ஒருவருக்கு மாலை சூட்டும்படி சொல்’ என்றுதான் சொல்லியதுப்பினான். (ஸ்ரீ-வது செய்யுள்). இருந்தாலும் னளன் அவ்வாறு கூறுமல் “இந்திரனுக்கு மாலை யிடு” என்று மற்றத் தேவர்களை விட்டுவிட, அவனை அறியாமலே, நேர்கின்றது. தமயந்தியின்மீது இவுடையுக்கு இருந்த அங்பு சுயநயக் காதல் அன்று. ஆகையால், தனக்கு அவள் வாய்க்காமற் போயினும், சிறுதேவர்களை மணப்பதின்றி அவன் தேவேந்திரனையே மணக்கட்டும் என்று அவன் பொருட்டே கூறியதை னக் கொள்ளல் வேண்டும். னளன் வள்ளலாதலால் அவன்வாயில் இவ்வாறு தூதும் மாறிவந்தது.

இவன் னளனே அல்லனே என உற்ற சந்தேகத்தைத் தமயந்தி அவளைக்கேட்டுத் தீர்த்துக்கொண்டாள். எந்த நிலையிலும் மாதருக்கு மனத்திட்பம் அதிகமாதலால் இவ்வாறு அவன் கேட்கவும் தெரிந்துகொள்ள வும் நேர்ந்தது. அந்திலையில்கூட அவள் தன்னை யாவ னன்று காட்டிக்கொள்ளாமல் ‘எங்கள் கண்ணிமாடம்’ எனத் தன்னைப் பொதுவாகவே பேசிக்கொண்டனள். நளனே அவளைத்தமயந்தினரும் ஒருவாறு உணக்குமிகு த்திருக்கமுடியுமே அல்லாது நிச்சயமாய்த் தெரிந்திருக்கமுடியாது. எனினும் ஊகித்ததைக்கொண்டே தான் சொல்லவந்த தூதை உரைக்கப்படாது என்பதை அயர்ந்து, வினாவித் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதும் அவனுக்குத் தோன்றுமல், “மென்மாலை சூட்டுவாய்” என்று முன்னிலையிலேயே கூறிவிட்டான். இதைக்கேட்க அவனுக்குத் துண்பம் பெரியதாயிருக்குமெனினும் நினைவும் வாயும் அயராமல் தன்னைப் படர்க்கையிலேயேவத்து வேறு யாரையோ போல் பதில்சொல்லி அனுப்பியதுநன்மையைப் பின் வரும் இரண்டு பாசரங்கள் கூறுகின்றன.

—

இயமரநின் றூப்ப வினவளைநின் றேங்க

வயமருதோண் மன்னு வகுத்த—சுயம்வரந்தா

னின்பொருட்டா லென்று நினைக்கென்ற ணீள்கு

[டையான்

தன்பொருட்டா னைவா டளர்ந்து. 77.

“முரசம் காளமும் சங்கமும் ஓலிக்க நிகழ்கின்ற இந்தச் சுயம்வரம், வேந்தனே, உன்பொருட்டாகத் தான் என்பதைத் தெரிந்துகொள்” என்றான் தமயந்தி. தனக்கு நடக்கின்ற சுயம்வரம் இது என்று அவன் சொல்லவில்லை. னளனைக்கருதியேஇந்தச்சுயம்வரமநாட்டப்பெற்றிருக்கின்ற தென்பது அவனுக்குத் தெரிய வேண்டியது அவசியமாதலால் இதனைக் கூறினான். தான் காதல்கொண்டிருந்த வொருவன், “நீ வேறொருவளை மணந்துகொள்” என்று கைகாட்டி விடுவான்

ஞெல் பிறகு அவன்முன் தன் முகத்தைத் தெரிவித் தூக்கொள்ள ஒருத்திக்கு மனம் வருமோ? ஆதலால் தான் தமயந்தி அல்லாள்போல் பாவனை புரிகின்றார். தன்னை இவ்விதம் படர்க்கையாக்கிக்கொண்டது அடுத்த செய்யுளில் இன்னும் தெளிவாகக் காண்கின்றது.

போதரிக்கண் மாதராள் பொன்மாலை சூட்டத்தான் ஆதரித்தார் தம்மோ டவையகத்தே—சோதிச்

செழுந்தரள வெண்குடையாய் தேவர்களு ஸீயும் எழுந்தருள்க வென்று எளித்து. 78.

“பிரகாசம் பொருந்திய செழுமையான வெண்முத்தக் குடையையுடைய அரசனே, தாமரை மலர் போன்றனவும் செவ்வரி படர்ந்தனவுமாகிய கண்களை யுடைய தமயந்தி, தமக்கு அழகிய மாலையைச் சூட்ட வேண்டுமென்ற ஆசையுடைய மற்ற அரசர்களோடே, சுயம்வர மண்டபத்திற்கு ஸீயும் தேவர்களும் வந்து சேரக்கடவீர்” என்று கூறினார். தான் தமயந்தி அல்லல் என அவன் நினைக்கும்பொருட்டே ‘போதரிக்கண் மாதராள்’ என வர்ணித்துப் படர்க்கையில் அவள் கூறியவளாதல்வேண்டும்.

இதன்பின் நான்கு செய்யுள்கள், நளன் திரும்பித் தேவர்களிடம் சென்று நடந்ததைச் சொல்லியதும்,

அவர்கள் இவனது சத்தியத்தை மகிழ்ந்து வரங்கள் கொடுத்ததும், மேல் யாவரும் தமயந்தியின் நகரிற்கு வழிக்கொண்டதையும் கூறுகின்றன.

வானவர்கோ னேவல் வழிச்சென்று வா ஊதலைத் தான் னுசி மீண்டபடி சாற்றவே—தேன்முரலும் வண்டார் நளன்போந்து வச்சிராயு தற்றெழுமூதான் கண்டா ருவப்பக் கலந்து. 79.

வின்னவர்த மேவலுடன் வீமன் நிருமகள்பால் நன் னு புகழ்நள னு நன்குரைத்த-பெண்ணணங்கின் வண்மொழியுங் தேவர் மனமகிழ்த தான் மொழிந்த மென்மொழியுங் சென்றுரைத்தான் மீண்டு. 80.

அங்கி யமுதாங் ரம்பூ வணியாடை யெங்குந் வேண்டினைமற் றவ்விடத்தே—சங்கையறப் பெற்று யெனவருண னுகண் டலன் றருமன் மற்றேரு மீந்தார் வரம். 81.

அங்கவர்கள் வேண்டும் வரங்கொடுக்கப் பெற்றவர்கள் தங்களோடுந் தார்வேந்தன் சார்ந்தனன் மேல்-மங்கை யபமருவு கின்ற மனக்கா வலர்க்குச் சயம்வரந்தான் கண்டதோர் சார்பு. 82.

இது இவ்வாரூக, இனித் தமயந்தியின் சிலையினைக் கவி வருணிக்க ஆரம்பிக்கின்றார்.

ஜாலியஸ் ஸீஸர்

[ஹர் ஷேக்ஸ்பியர் நாடகம்]

[276-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

அங்கம் 3. கலம் 1.

ப்ரூட்டஸ்:—இப்பொழுதே பப்லியஸ்விம்பர் விடுதலை அடையுமாறு புரியவேண்டுமென்று நின் கைகளுக்கு முத்தமிக்கின்றேன்; ஆயினும், இச்சகம் நயந் திடுவதன் நிது, ஸீஸர் (1)

ஸீஸர்:—ப்ரூட்டஸ், என்னிது! (2)

காஸ்ஸியஸ்:—பொறுப்பாய் என்னைவீஸ்ரே, ஸீஸரே என்னைப்பொறுப்பாய்! பப்லியஸ்விம்பருக்கு விடுதலை இரந்தனாலுப், நின் அடித்தலத்தளவு தாழ்ந்து காஸ்வியஸ் வீழ்கின்றன. (3)

ஸீஸர்:—நின்போன் நிருந்தென்னுயின் நானும் நனி அசைவுறலாம். (4) மற்றவரை அசைப்பதற்கு இரந்து முன்னின்று வேண்டுபவன் யானுயின், வேண்டுகோள்கள் என்னை அசைக்கக் கூடும் (5) யானே, வடமீன் என்ன மாரூஉதுதியேன். விலகுதலின்றித் தன்னிலைதங்கும் தன்மைதன்னில் விசம்படங்கலு மதற்கோர் இனையோ இல்லை. என்னையிய பொறிகளால் ஆகாசம் பூசப்பெற்றிருக்கின்றது. அவைகளோல்லாம் அனல்களே; ஒவ்வொன்றும் ஒளிர்கின்றது; எனினும், இவைகளைனைத்தி வும் தன்னிலை விலகாது பற்றினிற்பது ஒன்றே (6). இப்பூவுலகிலும் அப்படியே மனிதர் விறைந்து நனி இருக்கின்றனர்; ஊனும் உதிரமேயாதவின் மனி தர் அசைதற்குரியவர். எனினும், அசைவற்றுச் சலிக்காமல், எதிர்ப்பதற்கியலாத்தன்னுடைய தான் ததைத் தனிப்பற்றி நிற்பவன் இத்தொகுதின் ஒருவனையே யானறவேன்; அன்னவனும் நானேதான்.

(1) தனதினும் இனியதாய், ஸீஸரின் செவிகளில் இசைக்கவல்ல குரல் ஒன்று இல்லையோ என்று மெட்டல் லஸ் விம்பர் இயம்பியவுடன், அவன்சார்பு பேசதற்குப் ப்ரூட்டஸ் முன்வருகின்றன. தம்முடைய பணிவினைத் தெரிவிப்பதற்குக் கைகளை முத்தமிழுவது அந்தத் தேயத்தினர் வழக்கம். பப்லியஸ்விம்பர் என்பவன், மெட்டல் லஸ்விம்பரது சகோதரன்; நாடு துரத்தப்பட்டிருப்பவன். “உன்மையில் உன்னை அன்புடன்பணிக்கித்துநான்வேண்டுகின்றே னல்லது, உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று புரியும் இச்சகம் அன்று இது” என்பது ப்ரூட்டவின் பொருள்.

(2) “என் னுயிர்நண்பனு யிருக்கும் நி, எனக்குத் தாழ்ந்தவன்போல் பணியலாமோ!” என்பது கருத்து.

(3) சங்கேதப்படி இப்பொழுது, காஸ்வியஸாம் விம்பரின் சார்பு வேண்டத் தலைப்படுகின்றன. “காஸ்வியஸாயிய நான் நின் கால்களில் வீழ்ந்து வேண்டுகின்றேன்” என்பது பொருள்.

(4) அசைதல் - இனக்குதல்—தன்னுடைய மனத் திட்பும் கொஞ்கையும் தளர்ந்து மற்றவர் ஆட்டிவைத்தபடி ஆடுவது அசைவு என்படும். “பொதுமை நீங்கிய தின்மையுடையவன் நான். ஆதலீன், உன்னையும் மற்ற நெல்லாரையும் போல், எனையோர் இரப்பதற் கிணங்கி, யான் விதித்த கருமத்தைக் கைகெடுக்கிற்கும் தன்மைய னல்லேன்.” என்பது பொருள்.

(5) நான் யா தும் ஒருவரைப் பணிக்கு வேண்டாதவன் ஆதலீன், மற்றவர் என்னைப் பணிக்கு வேண்டுவதற்கும் இனங்கமாட்டேன்.

(6) வின்மீன்கள் ஏல்லாம் ஒரு வண்ணத்தவாய் என்னைந்தன இருக்கின்றன வாயினும், அவைகளில், தன்னிலை மாறுதலின்றி நிற்பது வடமீன் ஒன்றே. அதுபோல் மனிதரிற் பொதுவற ஒருங்கிலை நிற்பவன் தானே என்கின்றன, ஸீஸர்.

அதனைச் சிறி திதனிலுக் காட்டுவேன் (7). விம் பரை இந்நாட்டினின்று அகற்றுவதில் சிச்சயமாயிருக்கேண்டு; அவன் அவ்வாறே யிருக்கவேண்டுமென்பதில் சிச்சயமாக இருக்கவும் இருப்பென்.

ஸீன்னு:—ஓ! வீஸரே.

ஸீஸர்:—போ! ஒவிம்பஸைத் தூக்குவாயோ, ஸி? (8) டேஸ்ஸியஸ்:—மகாவீஸரே!

ஸீஸர்:—ப்ருட்டஸேவீனைத்தன் முழுந்தாளில்வீழ் கின்று எல்லனே?

காஸ்க்கா:—பேசுக, கைகளே, எனக்கு! (10)

[காஸ்க்கா, ஸீஸரைக் கழுத்தில் குத்துகின்றன. ஸீஸர் அவன் கைகளைப் பற்றிக்கொள்கின்றன. இதன்மேல், சதிகாரர்கள் பலர் ஸீஸரைக் குத்துகின்றனர். கடைசியில் மார்க்கஸ் ப்ருட்டஸ் குத்துகின்றன]

ஸீஸர்:—நீயுமா,ப்ருட்டஸ்! ஆயின், வீஸரேவீழ்க்க. (11)

[ஸீஸர் சாகின்றன. செனட் சபையினர்களும் சனங்களும் திகைப்பற்று அகல்கின்றனர்]

ஸீன்னு:—சுதந்தரம்! விடுதலை! கொடுமை மதிந்தது!

ஓடுங்கள், விளம்புங்கள், தெருக்களில் இதனைக் கதறங்கள்.

காஸ்ஸியஸ்:—பொதுமன்றங்களுக்குச் சென்றுகிலர், “சுதந்தரம், விடுதலை, உரிமையின் வருகை” என்று கூவுங்கள் (12).

ப்ருட்டஸ்:—சனங்களே, செனட் சபையோர்களே, அஞ்சிக் கலங்கவேண்டா; ஓடி யலையாதீர்; இருக்கு மிடத்திலேயே நில்லுங்கள். பேரவாஹின் கடனைத் தீர்த்தாய்விட்டது. (13)

காஸ்க்கா:—ப்ருட்டஸ், ஸி பொதுமன்றம் செல்.

டேஸ்ஸியஸ்:—காஸ்ஸியஸ் ம் போகட்டும்.

ப்ருட்டஸ்:—பப்பியஸ் எங்குளன்?

ஸீன்னு:—இதோ, இக்கலகத்தால் முற்றிலும் சூழ்மியுளன்.

மேட்டல்ஸ்:—உறுதியுடன் ஒன்றி நில்லுங்கள்.

வீஸரின் நட்பினான் எவனேனும் நேராவண்ணம் ப்ருட்டஸ்:—நில்லென்ற சொல் சொல்லாதே. பப்பியஸ், தளர்வொழிந்து கிளர்ந்திடுக. உங்கேனும் வேறெந்த உரோமனுக்கேனும் ஒரு தீங்கும் கருதிய தில்லை; இதனை ஸி அவர்களுக் கெடுத்துக்கொல்.

காஸ்ஸியஸ்:—எம்மீது அடர்ந்துவருஞ் சனங்கள், நின் முதுமைக் கெதுவேனும் இடரிபற்றுவண்ணம் பப்பியஸ் ஸி எங்களிடையின்று விலகின்டு.

ப்ருட்டஸ்:—அங்கனமே செய்; செப்த யாங்களே யன்றி இச்செய்கையின் முடிவிற்கு ஒருவரும் ஊராகவேண்டா. (14)

[ட்ரேபோனியஸ் மீண்டும் வருகின்றன]

காஸ்ஸியஸ்:—ஆண்டனி எங்கே?

ட்ரேபோனியஸ்:—திகைப்புற்றுத் தன் வீட்டிற் கோடி விட்டான். புருட்டும் பெண்டிரும் சிறுவரும், ஊழிநாள் வந்துற்றேபோல் விழித்துக் கதறி அங்கு மிங்குமா ஒடுக்கின்றனர்.

ப்ருட்டஸ்:—விதியே, நின்கித்தம் யாதென இனித் தெரிந்துகொள்வோட்-ஈங்கள் சாகத்தான் வேண்டுமென்பதை அறிந்திருக்கின்றோம். வேலோயையும் நாட்கணை வளர்த்திருப்பதையுங் கொண்டன்றே மனிதர் நிற்கின்றனர். (15)

(7) வடமீன் - திருவநக்கூத்திரம். எல்லாம் சூக்கத்திரங்களோனாலும், வடமீன் ஒன்றே தன்னிலை மாருது தனி த்து நிற்பதுபோல், எல்லாரும் மனிதர்களாயினும் தானெனு ருவனே ஒன்றாற்கு மசையாத் தின்மையுடையவன் என்று ஸீஸர் விளம்புகின்றன. தக்க காரணங்களானுடை நான் விம்பருக்கு விதித்த தண்டனையை மற்றவர் வேண்டுகோட்கிணங்கி மாற்றமாட்டேன்—இது உறுதி.

(8) ஒவிம்பஸ், என்பது ஒரு பெரிய மலை. மான் குறித்த எண்ணத்தினின்று என்னை மாற்ற முயல்வது ஒரு பெரிய மலையைப் பெயர்த்துத் தாக்கப்புகுவதுபோல், பயனற்ற முயற்சியாகும், என்பது பொருள்.

(9) ப்ருட்டவின் வேண்டுகோட்டே இணங்காத நான் உங்கள் சொற்களுக்கோ செவிகொடுப்பேன்.

(10) எங்கள் வாய்ச்சொற்கள் வீணையின் கைகள்தாம் இனிப் பேசுவேண்டும் என்று, சங்கேதப்படி காஸ்க்கா ஸீஸரைத் துண்ணெனக் கழுத்தில் குத்திவிடுகின்றன.

பப்பியஸ்ஸிம்பருக்காக இவர்கள் காட்டியபரிவும் வேண்டிய இரக்கமும் எல்லாம் பொய், என்பது வெளிப்படை. ஸீஸரைக் கொல்வதற்கு இதனை ஸி சிபமாகவே கற்பித்துக் கொண்டனர். உள் இரகசியம் தெரியாதவர்களுக்கு, இங்கழுச்சி முற்றிலும் மாருகத் தோன்றும். ப்ருட்டஸ் காஸ்ஸியஸ் முதலியவர்கள் மிகவும் இரக்கமுடைய நெஞ்சினர்கள் போலவும், ஸீஸர் பப்பியஸ்ஸிம்பருக்கு எதோ அநீதி இயற்றிவிட்டது போலவும், நீதி செய்யுமாறு இவர்கள் மிக இரங்து வேண்டியும் ஸீஸர் செவிகொடுத்தவின்றிச் செருக்குற்றிருங்கவன் போலவும் விடயம் தென்படத், ஸீஸரைக் கொண்டது தக்கதே எனக் கருதுவார். இதனில் அநீதியில்லை; அதனை கேர்செய்யவேண்டும் என்னும் பரிவு, ப்ருட்டஸ் காஸ்ஸியஸ் முதலியோர்க்கு இருங்தது மில்லை. உலகில் நடைபெறும் அரசியந் கபட நாடகங்கள் ஜெத்தும் இன்னதேயன்றி உண்மைக்கு அவைகளில் என்னவேனும் இடமில்லை என்பதை ஷேக்ஸ்பியர் இங்கு வற்புறுத்துகின்றார்.

(11) தன் உயிரிற்கு உயிராய நண்பன் என்று ஸீஸர் ப்ருட்டஸைக் கருதியிருக்க; அவனே தன்னைக் கொல்வத் தலைப்பட்டவுடன் ஸீஸர், இந்தத் துரோகம் இயல்வதாயின் இனித் தன்னைக் காத்துக்கொண்டுதான் என்ன பயன் என்பான்போல் கையற்று, “நீயுமா, ப்ருட்டஸ், ஆயின் ஸீஸரே, வீழ்க்” என எதிர்த்தவின்றிச் சாய்ந்து விட்ட இது மிகவும் உருக்கமான காட்சியாம்.

(12) சுதந்தரம் விடுதலை முதலிய உரிமைகளைப் பறை சாற்றிச் சாதித்துவைப்பவர் தம் தன்மையும் செய்கையும் என்றென்றும் இன்னதேயன்று என்பதை ஷேக்ஸ்பியர், சரித்திரவாயிலாய்த் தெரியக் காட்டுகின்றார்.

(13) தான் கொண்டிருந்த பேராசைக் கெல்லாம் ஸீஸர் தன் உயிரரேயே கொடுத்து ஈடுசெய்துவிட்டான்— என்பது பொருள். ஸீஸரின் பேராசையும் வெறும் கற்பனையே. இவ்வாசசொல் ஸீஸர் எவ்வித அநியாயமும் செய்துகில்லை என்று ப்ருட்டஸே முன்னர் ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றன.

(14) ஸீஸரைக் கொல்வதற்குமுன் இருங்க ஊக்கம் பின்னர் இல்லை. இந்தப் படுகொலையின் பழியினால் தனக்குக் கேவெருவதே நிச்சயம் என்று ப்ருட்டவிற்கு உடனே தோன்றத் தலைப்படுகின்றது.

(15) பழிப்பட் கெஞ்சில் ஊக்கம் செழிப்பதில்லை. ஸீஸரைக் குத்தி வீழ்த்திய நிமிடம்முதல் ப்ருட்டவின் மனதில் மரணபயம் குடிக்கொண்டுவிட்டது. தான் செய்ததைச் செய்துவிட்டுப் பிறகு “என்னல் ஆவது என்; எல்லாம் விதியின் செயல்” என்பான்போல் தன் பொறுப்பைத் தவிக்குமியல்கின்றன. அதன்பின், “மரணத்திற்கு விஞ்சிய தண்டனையில்லை. அம்மரணத்திற்குத்தான் அஞ்சவானேன். ஒரு நாள்லாக்கால் ஒருநாள் எல்லோரும் சாகத்தானேன். வேண்டும். என்றைக்குத் தம் காலம் முடிவடையுமென்பது தெரியாதவராய், அன்றன்று தப்பினால் அத்துணையும் இலாபம், என்ற பான்மையிற்றுனே மனிதர் தம் வாழ்நாளை நடத்தவேண்டியவர்களாயிருக்கின்றனர்” என்றின்னவாற்றலாம் என்னித்தன்னையே தேற்றிக்கொள்ள முயல்கின்றன ப்ருட்டஸ்.

காஸ்லியஸ்:—ஆம். தன் ஆயுளில் ஆண்டோ ரிருபது குறைத்தவரைஞருவன், சாவிற்கஞ்சிகன் ந அத்தனை ஆண்டுகள் குறைத்தவரைவான். (16)

ப்ரூட்டஸ்:—இதற்கொவினால், மின் இறப்பதும் ஒரு இலாபமே; ஆதலின் இறப்பதற் கஞ்சிகன் ந அவன் ஆண்டுளில் இருபது குறைத்துவிட்ட நாம் வீஸருக்கு உற்ற நன்பர்களே (17). குனியுங்கள் உரோமர்களே, குனிர்து, வீஸரின் இரத்தத்தில் முழங்கையளவு நம் கரங்களைத் தோய்த்துக் கத்தி களிலும் பூசவோம். பிறகு கடைத்தெரு மருங்கு நடந்தேகி, படைக்கலன்களை நம் தலைமிசைச் சமூற் றினர்களாய், “அமைதி! விடுதலை! சுதந்திரம்!” என்று கூவவோம். (18)

காஸ்லியஸ்:—அப்படியே, குனிர்து கழுவங்கள்—இன்னும் பிறந்திரா நாடுகளிலும் அறிந்திராமொழி களிலும், எத்துணைக் காலங்களுக்கப்பால், உயரிய இக்காட்சி மீண்டும் நடிக்கப்பெறுமோ! (19)

ப்ரூட்டஸ்:—புழுதியிலும் பெரியதொரு மதிப்பின்றி இப்பொழுது பாம்பேயின் ரீடமிசை நெடிது கிடக்கின்ற வீஸர் எத்துணைமுறை விளையாட்டிற்கு இரத்தம் வடிப்பானே! (20)

காஸ்லியஸ்:—எத்துணைமுறை அது நிகழ்கின்றதோ அத்துணைமுறை நம் கூட்டத்தினர், தம் நாட்டிற்கு விடுதலை யளித்தவர்களைன்று அழைக்கப் படுவார். (21)

டேஸ்லியன்:—என்ன! புறப்படலாமோ நாம்.

காஸ்லியஸ்:—எல்லோரும் ஏருக. ப்ரூட்டஸ் நம்மை நடத்தட்டும்: உரோமிற் சிற்பும் வீரமும் வாய்ந்த இதயங்களுடன் நாமவனைப் பின்தொடர்ந்து செல்வோம்.

(16) காஸ்லியஸ்:—அவ்வாறே கலக்கமெய்திப் பின் ப்ரூட்டஸின் கொள்கைக் கிணங்கி உளம்தேற முயல்கின் ரூன். “என்று வருமோ மரணம் என்று அஞ்சியஞ்சி ஒவ்வொருங்களும் கடத்துவதற்குப் பதிலாக, உடனே கொள்கொண்டுவிடுவதுதான் உத்தமம். இருபது வருடங்களுக்குப் பின் சாவதைவிட மூன்னேயே செத்தால், அத்தனை வருடங்கள் அநுபவிக்க வேண்டிய அச்சத்தினின்று தப்பினவ ராவோ மன்றோ!—என்பது கருத்து.

(17) இதன்படி, ஸீஸரைக் கொன்றதால் அவனுக்குச் செய்துபாரம் மிகப் பெரிதெனக் கருதவேண்டுமென்று தன்னுடைய கொள்கையைத் தானே பரிசுக்கின்றூன் ப்ரூட்டஸ்.

(18) அமைதி என்ற பெயரால் செய்கின்ற அழிவுகளும், “விடுதலை, சுதந்திரம்” என்று முழங்கிவருவார் சரித்திரங்களும் இன்னவாறிருக்குமென்பதை ஷேக்ஸ்பியர் நன்கு புலப்படுத்துகின்றார்.

(19) உலக சரித்திரத்தில் பற்பல இடங்களில் இனி வருகங்களில், இப்படியே, விடுதலை சுதந்தரம் முதலீய பேரொலிகளின் பெயரினால், ஒருவளைக் கொன்று அவனுடைய இரத்தத்தில் சிலர் கைகளைத் தோய்த்துத் திரிய வேண்டி நேரிடும்—என்று காஸ்லியஸ் உரைக்கின்றன.

(20) “உயரிய காட்சி நடிக்கப்பெறுமோ” என்று காஸ்லியஸ் இயம்பிய சொற்களை உட்கொண்டு ப்ரூட்டஸ் எதிரைத்த வாசகம் இது. காட்சிக்கு உயர்ந்ததா யிருக்கலாமென்றும், கைகூடும் காரியமோ ஒன்றுமில்லை. மேலும் நாம் கபடநாடகங்கள் நடிக்கின்றோமே யன்றி உண்மையாய் உணர்வினால் இயங்குபவரல்லோம். ஸீஸரும், இவன் போன்று இனி வழகின்றவர்களும், வடிக்கின்ற இரத்தங்களெல்லாம் வீண்விளையாட்டாய் முடிவதன்றி விடுதலை முதலியலைகளை அடைவதென்னும் நோக்கமேனும் பயனேனும் விளைவதென்பது எங்கும் கேர்ந்திடாது என்பது பொருள்.

(21) நோக்கம் இல்லாமல் போயினும் என், விடுதலை வாய்க்காதொழியினும் என்! இத்தகைய கொடுமைகளைச் செய்பவர்களை, எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் சனங்கள், “விடுதலைக்குப் பாடுபட்ட வீர்கள்” என்று மிகவும் பாராட்டிக் கொண்டாலுமார்கள் என்பதில் ஜயமில்லை, எங்கின்றான் காஸ்லியஸ்.

க் ம் ப ரா மா ய ண ம்

ஆரணீய காண்டம்—ர. சூர்ப்பணகைப் படலம்.

[277-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

அழகினுக் குடைபவ ஸரக்கி யேயலன்.

துங்கினைக் கிறதிகாட்டுவாள் தொடங்கிய அவ்வர

க்கி சூர்ப்பணகை இராமன் து அவயவ அழகினைக் கண் டின்னும் முடியவில்லை. அவன் நின்றிலத்தை நோக்குகின்றார்; நோக்கி,

உடுத்தார் ராடைய ஞருவச் செவ்வியள்

பிடித்தரு நடையினள் பெண்மை நன்றிவ னடத்தலாந் தீண்டலி னவனிக் கம்மயிர் பொடித்தன நிர்க்குமுற புல்லென் றன்னுவாள்

[கடலை ஆடையாக உடுத்தவரும், திரண்ட உருவத்தின் அழகுடையவரும், பெண்யாளை போன்ற நடையை உடையவளுமாகிய பூமிதேவி பெண்ணுய்ப் பிறந்ததால் பெற்ற பாக்கியம் சிறந்ததே. இங்கு மூளைத்திருக்கும் புங்கள், இவன் திருவுடிகள் படிதலால் உவகை மிகுந்து பூமிதேவி க்கு அழகிய உரோமாசிகள் சிலர்த்தனவற்றை ஒக்கும், என்று என்னுவாள்]

பின் விசம்பினைப் பார்க்கின்றார். அங்கியங்கும் கதிரவன் இவன் கண்களிற்படுதலும்,

வாணிலை மருங்குலான் வயங்கு சோதியைக் காணல் னேகொலோ கதிரி னயகன்

சேணேலாம் புல்லொளி செலுத்திச் சிங்கையி னைலன் மீமிசை நடக்கின் றுனென்றார்

[உடைவாள் தங்கிய இடையையுடைய இவனது விளங்கு கின்ற காங்கியைச் சூரியன் பார்த்ததில்லையோ; ஆதலால்,

மனத்தில் வெட்கமின்றி நெடுஞ்சாரம் தன் அற்ப ஓளியைச் செலுத்திக்கொண்டு ஆகாயத்தில் நடக்கின்றான்—என்றார்.]

இன்னேதார் தன்மை வாய்ந்த இச்செம்மல் வற்கலையுத்துச் சடைமுடித்து வனத்துறைவதீா என்று ஏங்கிய காரணத்தால்,

நந்கலை மதியற வயங்கு நம்பித னெற்கலை திருவரை யெய்தி யேழுற வற்கலை நோற்றன மாசி லாமணிப் பொற்கலை நோற்றில் போலு மாலென்றார்.

[நல்கலைகள் நிரம்பிய சங்கிரன்போல விளங்கும் இவ்வாண்மகனது, சூரியனும் ஒளி மழுங்கும்படி பிரகாசிக்கி ன்ற அழகிய இடையை அடைந்து களிப்படைவதற்கு மரவுரி ஆடையே தவஞ்செய்திருக்க, அத்தகைய தவத்தை, குற்றமற்ற அழகிய பீதாம்பரங்கள் செய்ததில்லையோ, என்றும்]

தொடையமை நெடுமழுத் தொங்க லாமெனக் கடைகுழன் றிடையெறி கரிய குஞ்சியைச் சடையெபனப் புணைந்தில் னென்னிற் றையலா றுடையியிர் யாவையு முடையு மாலென்றார்.

[இழுங்காகத் தொடர்ந்த மேகங்கள் தொங்கப்பெற்ற வரிசையைப்போல, நுனிகருண்டு இடையெறி துக்க கரிய தாக உள்ள தன் தலையையிரைச் சடையாகத் தரித்திரான யின், இவ்வுலகில் பெண்கள் என்றிருப்பவர்தம் உயிர்களெல்லாம் அழியும், என்றும்]

நாறிய நகையணி நல்ல புல்லினே
லேறிய செவ்வியி னியற்று மோவெனை
மாறகன் முழுமணிச் கரசின் மாட்சிதான்
வேறேரு மணியினால் விளங்கு மோவென்பாள்

[விளங்குகின்ற ஒளியடைய நல்ல ஆபரணங்கள் இவன் திருமேனியைச் சேர்த்தால், அவைதாம் இவனுக்கு இப்பொழுதிருப்பதனினும் அதிக அழகைச் செய்க்கூடுமோ, என்று அயிர்த்துப் பிறகு, ஒப்பில்லாத, இரத்தினங்களுக்கெல்லாம் அரசாகிய கவுஸ்துப இரத்தினங்களின் அழகுதான், வேறேர் இரத்தினங்கை அதன்மீது அணிவதால் அதிகமாகப் பிரகாசிக்குமோ, என்றும்]

கரஞ்சில் னிலக்கண மெடுத்துக் காட்டிய
பரஞ்சரு நான்முகன் பழிப்புற் றுன்றோ
விரஞ்சிவ னினையடிப் பொடியு மேற்கலாப்
புரஞ்சர னுவெலாம் புரக்கின் றுனென்றூள்

[இவன் இனையடிகளினின்று உதிகின்ற தூளியையும் இரங்து ஏற்கும் தகுதியில்லாத இந்திரன் எல்லா உலகங்களையும் ஆள்வானுடையாக சாமுத்திரிகா இலக்கணங்களில் யாதும் உலோபமின்று இவனுடைய வடிவத்தில் எடுத்துக் காட்டிய மேன்மைப்பொருங்கிய பிரமதேவன், இவனைக் காட்டில் திரியும்படி விட்டுவிட்டதால், மிக்க பழிக்குப் பாத்திர மாகின்றூன், என்றும்]

திறம்படப் பற்பல அமைதி தேர்கின்ற ளாயினான். இராமனது ஒவ்வொர் அங்கமும் இவன் உள்ளமத்தையும் அங்கனை கொள்ளுகின்றான் என் செப்வாள். இப்பெருமகன் யெதிய நல்குரவால் நான்முகன் பழிப்புற்றுன்றி இவனுக்கோர் இழிவு வந்தடைந்ததில்லை. பொற்கலை நோற்றிலது; முழுமணி புனுக்கோர் பூண்வேண்டா; என்ன இன்னபல எண்ணி உள்ளமத் தேறுகின்றனன். சுஞ்சிப்பச்சடையென முடித்தனன் என்னின், அது மடவார்பால் வைத்த பரிவிற் கியன்றதே.

சமுக்கியேனும் என், சந்திரனெனியினைக் குழுத்துச் செய்ததே யனையவோர் மெல்லியல் வனிதையே நும் என்! இப் பேரேழுகின்முன் எந்தப் பென்மைதான் எதிர்த்து நிற்கும். தன்னையோர் தலைவியாய்ப் பாவித்துப் பரிவுகர்ந்து பாடிய பிள்ளைபெருமாள் ஐயங்கார்,

வாராக வாமன னேயரங் காவட்ட நேமிவல வாராக வாவுன் வடிவுகண் டால்மண் மதனுமட வாராக வரதருஞ் செய்வெனன் றுலுய்யும் வண்ண

[மெங்கே

வாராக வாச முலையேனைப் போலுள்ள மாதருக்கீ

[வரகாவதாரம் எடுத்தவனே, வாமனாகத் தோன்றியவனே, திருவரங்காநாதனே, வட்டமான உருளைகளுடன் கூடிய தேரின்குக் கிருஷ்ணவதாரத்தில் சாரதியாக அமைத்தவனே, இராகவா, உன் வடிவமைக்க கண்ணுவிட்டால், உன்னுடன் கலந்து இன்புற வேண்டி மன்மதனும் தானேர் பெண்ணாக ஆசைப்படுவான் என்றால், மார்பில் கச்சத்தங்கிய மூலையையடைய என்போன்ற பெண்கள் பிழைத்திருக்கும் வகைதான் உள்தோ]

என ஏங்குவாரெனின், வல்லரக்கியேபேனும் பெண் ணென்ற பான்மைபால் சூர்ப்பணகை என்படாள். இவனும் ஒருவாறு தன் கற்பைக்காக்க முபன்றனள். எனினும் அனலிற் கயலிருந்த மெழுகு என் செயும், ஆதலின்,

நீத்தமும் பரவையுங் குறுக நெஞ்சிடைக் கோத்தவன் புணர்விடைக் குளிப்ப மீக்கொள் வேத்தவம் புரிபவென்றீகலான் பொருள் காத்தவன் புகழென்த தேவுங் கற்பினால்

[வெள்ளமுங் கடலும் சிறியதென்னும்படி தன் மனத் திடை தொடுத்த காமம், உணர்வு அழித்து ஒழியும்வண்ணம் அதிகரிக்க, அதனால், சிறப்பித்துக் கூறப்படும் நற்கருங்களைச் செய்வதற்கவியாய் ஒன்றையும் கொடிக்கா

மல் தன் கைப்பொருளை வைத்துக்கொள்கின்ற உலோயியின் புகழைப்போல் வரவரக் குறையும் கற்பினால் ஆயினால் ஆகி,

வான்றனில் வரைந்ததோர் மாத ரோஹியம் போன்றனள் புலர்ந்தனள் புழுங்கு நெஞ்சினள் தோன்றல சுடர்மணித் தோளி னுட்டங்க ரூண்றினள் பறிக்கவோ ரூற்றம் பெற்றில்லை

[ஆகாயத்தில் எழுதிய ஓர் பெண்படத்தை ஒத்துத் தீக்கையின்று, வாட்டமெய்தி, காமத்தால் புழுங்கிய மனமுடையவளாய், இராமபிரானது ஒளிபொருங்கிய தோள்களில் தன் கண்களைத் தைக்கவிட்டுப் பிறகு அவைகளைப் பறித்துக்கொள்ளும் வலிமையும் முயற்சியும் அற்றவளாயினால்]

கண்கள்தாம் தன்வயின் மீளாவெனின், மற்றக் கண்கள் தைத்தவிடம் தான் சென்று சேர்வதே இயல்வதாகின்றது.

நின்றன விருந்தவ னெடிய மார்பக மொன்றவென் னன்றெனி னமுத முண்கினும் பொன்றவென் போக்கினி யரிது போன்மெனுச் சென்றெதிர் நிற்பதோர் செய்கை தேடுவாள்

[இல்வாறு நின்றிருந்த சூர்ப்பணகை, “பெருங் தவக்கோலங்கொண்ட இவன் மார்பினைச் சேர்த்து தமுவுவேன், அது சேங்கிடாதாயின், இதன்முன், சாகாமருந்தாகிய தேவாயிருத்தையேயான் உண்டிருப்பேனுயினும் அதனுலும் காக்கமாட்டாது சாவேன். இவன்முன் போய் எதிர் நிற்பது எனக்கு அரிதோ” என்றெண்ணி அவனுக்கு எதிர் சென்று நிற்பதற்குரியதோர் வகையைத் தேடுவாள் ஆயினால்]

உண்மையில் உபாயங் தேடியது சூர்ப்பணகையல்லர்—கம்பரே. சரிந்தவழியிறும் கூகைக்கண்களும் சிவந்த மயிரும், முத்துத்தளர்ந்த யாக்கையும், கோரப் பற்களும் இடித்தக்கருலும், காணக் கண் கைக்குப்பட்டருவமும் உடையளாய் இச்சமுக்கியைக் கொண்டுபோய் இராமன்முன் நிறுத்திக் காதல் புரியவைக்கின்றார் அவ் வாண்மீகமுனிவர். இத்தகைய ஒருந்தியின் காதலைக் கைவிதிர்த்தோட்டிய இராகவனுக்கு யாதும் பெருமை பேசுதற் கில்லாமையுடன், இன்ன உருவடன் சென்று இராமனை வரிக்கலாம் என நினைத்த இவன் மதியும் மிகவும் இகழ்தற் குரியதாகின்றது. ஆதலின், தன் முதனால் பின்னுகித் தான் முன்னேக வேண்டுவதன் அமைதியைக் கம்பர் தேடுவாகி,

எபிறுடையரக்கியெவல் வழிருப்பு பிட்டதோர் வழிறுடையாளென மறுக்கு மாதலாற் குழிரெட்டர் குதலையோர் கொவ்வைச் செவ்விவாய் மயிரெட்ட ரியலியாய் மருவ னன்றெனு

[கோரப்பற்களையுடைய இந்த அரக்கி எல்லா உயிர்களையும் தின்று விறைந்த வழிற்றை உடையவள் என்ற இவன் தன்னை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் மறுத்துவிடுவான்; ஆதலால், குயில் போன்ற மழுகைச்சொற்களையும், கொவ்வைக்களிபோன்ற அழகிய வாயையும் உடையவோர் மயில்போன்ற சாயலுடைய மங்கையாய் நெருங்குவதே கல்லதென்று எண்ணி—]

பங்கபச் செல்வியை மனத்துப் பாவியா வங்கையி னுயமான் தீரத்தை யாய்ந்தனள் திங்களிற் சிறந்தோளி முகத்தள் செவ்வியள் பொங்கொளி விசம் பினிற் பொலியத் தோன்றினால்

[தாமரைமலரிலுள்ள இலக்குமியைத் தன் மனத்தில் தியானித்து, தன் அகங்கையில் பொருங்கிய மங்கிரதை ஜித்து, அதனால், சந்திரனிலும் அதிகமாய் விளங்குகின்ற முகமுடைய அழகியாய், தன் மேனியின் ஒளி ஆகாயத்தில் விளக்க, வங்குதோன்]

வல்லரக்கி மெல்லியலாய் வந்தவாறிது. உருவத்தால் மாத்திரமன்றி உரைசெய்து காதலை உணர்த்தும் வகையாலும் சூர்ப்பணகை கம்பர் நூலினுள் மிக்கதோர் மென்மை யெய்துகின்றன்.

சென்னைத் தமிழ் வெக்விகன் பதிப்பாசிரியர் திருவாளர் S. வையாபுரி பிள்ளையவர்களால்

பதிப்பிக்கப்பெற்ற நால்கள்

தமிழகராதி ஆதார நூற்றெடுதி

நாம தீப நிகண்டு.

நிகண்டகளின் வரலாறு, ஆசிரியரது காலம், நூலின் நயங்கள், முதலியன் அடங்கிய சிறந்த மூன்று நூற்று கொண்டது. பொருட் பெயர்களை விளக்கக் கூறும் செவ்விய உரைபாடமுள்ளது. நூலின்கண் வங்குள்ள பொருட்பெயர்களைன்ததையும் மூற்ற வுணர்த்தும் அனுபந்தம் பெற்றது. சுமார் 12000 சொற்கள் கொண்ட சிற்றகராதியாக உதவுங் தகையது.

விலை ரூபா 2-0-0

அநும்போருள் விளக்க நிகண்டு.

சிறந்த ஒரு சொற் பல்பொருள் நிகண்டு. நிகண்டு களின் வரலாற்றினே விளக்கும் விரிந்த மூன்று நூற்று மூன்று கூடியது. சொல்லின் பொருள்களை யெனிதா கத் தெரிந்துகொள்ளுதற்குப் பலபொருள்களை சொல்லகராதி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. விலை ரூபா 1-4-0

கம்பராமாயணம்—உயுத்தகாண்டம்.

முதல் மூன்று படலங்கள்: பல எட்டுப் பிரதிகளை ஒப்புநோக்கித் திருத்தியது; பாடபேதங்களைன்தது கொடுக்கப் பெற்றது. விலை ரூபா 0-6-0

கலாநிலைம் ஆபிஸ், வேளாளர் தெரு, புரசை சென்னை.

கள வியற் காரிகை.

ஒரு சிறந்த அகப்பொரு ஸிலக்கண நூல்; முதன் முறை இப்போதுதான் அச்சில் வெளிவந்தது. கிடைத் தற்கரிய பல அரிய நூல்களிலிருந்து எடுக்கப்பெற்ற மேற்கோள்களை யடையது; பல அனுபந்தங்களையடையது தவிழாராய்ச்சியாளர்க்குப் பெரிதும்பெரிதும்பவிது. க்ரெளன் அளவில் 170 பக்கங் கொண்டது. சொற் பப் பிரதிகளே யுள்ளன. விலை ரூபா 3-0-0

நாற்போருட் குறிப்பு.

1. இறையனர் களவியலுரை;
2. குறுங்தொகை;
3. திருக்கோவையார்;
4. நற்றினை;
5. களவழி நாற் பது;
6. தேவாரம்;
7. வீரசோழியம்;
8. நாலாயிர தில்யப் பிரபந்தம் முதலீய எட்டு நூல்களின் பொருட் குறிப்பு அடங்கியது. தமிழ் வெக்விகன் ஆபிஸ் தலை மைப் பண்டிதர் ஸ்ரீமான் மு. இராகவையங்காரவர்களால் தொகுக்கப்பட்டது. தெம்மியளவில் 175-பக்கங்கள் உடையது. இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்கும் சரித் திர ஆராய்ச்சிக்கும் மிக இன்றியமையாதது. சொற்பப் பிரதிகளே யுள்ளன. விலை ரூபா 10-0-0

இராஜ சுந்தரம்.

ஒரு நவீனகம். இனிய எனிய நடையில் எழுதப் பெற்றது. விலை ரூபா 0-8-0

ஆயுர்வேத வித்வான் B. V. பண்டிட் அவர்களின்

கவனிக்க சூத்தவைத்யகாலீஸ் நஞ்சங்கூடு ஏமாத்திர்

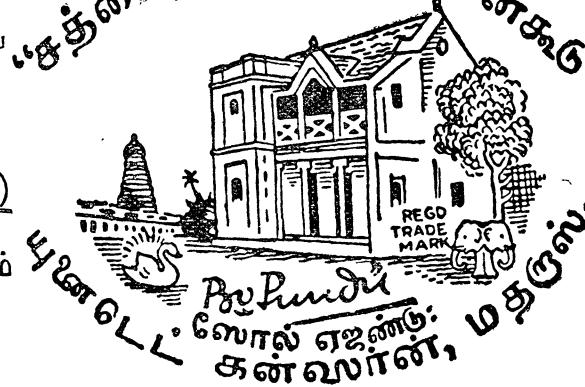
குழந்தைகளுக்கு:

ஸ்ரீகா கல்தூரி மாத்திரை
கோரோஜினை மாத்திரை
சித்தி தைலம்,

“பால சுதா” (Reg.)

அமிர்தாமலகதைலம் தழுந்தை கட்டிக்கும்
ஜவக் கட்டிக்கும்

திப்போ:
பம்பாய்.
கல்கத்தா.

டானிக்குகள்:

சாவனப்பிராசா
திராக்காபாக
பாதாமி ரசாயனம்

ஜீவவஸ்தா (Reg.)

பிருங்காமலக தைலம்
ஸ்பெஷல் மருந்து 15 மாட்
களுக்கு ரூ. 2-0-0.

மடக்யாவனப்பாராசா மடமிஞ்சுதாஸுக்குடுவா கோரோஜினை மாத்திரை
நஞ்சங்கூடு மடமெட்டுக்கேட்டப்பி காஞ்சிபுரம்

எமாங்கத் திலவரசன்

ஸ்ரீமான் T. N. சேஷாசல ஜயர் B.A., B.L.,

எழுதிய வேராரசைவாக்கம்.

செந்தமிழ்க்காதை.

கலாநிலைம். வேளாளர் வீதி. புரசைவாக்கம். சென்னை. விலை ரூ. 1-4-0

கலாநிலயம் 1930-வது வருடம் 3-வது வால்யும்.

தலையங்கங்கள்:—அறியாமை வேண்டப்படும் 4. சயநலச் சோதனை 8. விஷபத்திற்கேற்ற விளம்பரம். முயலுக்கு முயலவேண்டா. விளம்பினால் வெட்கக்கேடு. கல்லாதபேர்களே நல்லவர்கள் 3. நாணத்தால் கொவார்திறம். வாலின் நீளம். பெருமையின் பெருமை... முதலிய கட்டுரைகள் ஜம்பது, உலகியலோடு வாழ்க்கையின் தத்துவத்தை விளக்குவன.

கம்பராமாயணம்:—(T. N. சேஷாசலம் ஜயர், B. A. B. L.) அபோத்தியா காண்டம் முதலிரண்டு படலங்களின் விளக்க ஆராய்ச்சி. அரசியலுக்குரிய அறங்களில் திருவள்ளுவர் வேத வியாசர் முதலானேன்க்கும் கம்பருக்கும் உள்ள வேறுபாடு 25-கட்டுரைகளில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீமான் சோமசுந்தர பாரதியார் வரைந்துள, “தசரதன் குறையும் கைகீசி நிறையும்” என்னும் நாலிர்க்கறிய பொருளும் முடிவும் கம்பருடைய கருத்திற் கொவ்வாதன வென்று 25-கட்டுரைகளில் வாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

குறுந்தொகை:—(K. இராமரத்நம் ஜயர், B. A.) புத்தகமாய் இப்பொழுது கிடைக்காத இச் சங்கநூற் செய்யுள் நானுறும் விளக்கமான உரையுடன் பதிப்பிக்கப் பெற்றிருக்கின்றது.

அப்பர்:—(E. N. தனிகாசல முதலியார், B. A. B. L.) அப்பர் அறுபத்துஏன்கு கலைகளையற்று கையாண்ட பெருமை விளக்கப்பெற்றிருக்கின்றது.

இலஞ்சிப்பாவை:—(T. S. நடராஜபிள்ளை, B. A. B. L.) Sir Walter Scott என்பவர் ஆங்கிலத்தில் பாடிய Lady of the Lake என்னும் காவியத்தைத் தழுவி எழுதிப் பதை.

மானத சாத்திரம்:—(T. P. மீனங்கிசிந்தரம் M. A., B. L.) ஆங்கிலமுறைபத் தழுவி, நடத்தை, உணவுநாட்டம், அழுகை, சிரிப்பு, தன்னெடுப்பு, தன்னெடுக்கம், புணர்ச்சி, இனை விழுதுகள், விளையாட்டு முதலியவைகளின் தத்துவங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழ்ப் பாடம்:—வில்லிபாரதம் கிருஷ்ணன் தூதுச் சருக்கமும், அஷ்டப்பிரபந்தமும் போதிப்ப துடன், புணரிலக்கணம் முழுவதும் தெற்றென விளக்கப்பெற்றிருக்கின்றது.

நம்மாழ்வார் வைபவம்:—K. இராஜகோபாலா சாரியார், B. A. B. L.) விளக்கமான ஆராய்ச்சியுடன், 2-ம் பாடத்து 6-ம் தசகம் வரையிலும்.

இவைகளைத் தவிர, ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்த கட்டுரைகளும், ஆச்சரிப சூடா மணி என்னும் வடமொழி நாடக மொழிபெயர்ப்பும், சிலப்பதிகாரக் கானல்வரியை அழுகுற விளக்கிப் ‘மாதவி மாதவம்’ என்னும் கட்டுரைகளும், தனிப்பாடல்களும், அண்டபுராண ஹாஸ்யப் பாடல்களும், நாயன்மார் சரித்திர உண்மைபோன்றபல கட்டுரைகளும் நிறைந்துள.

1931-வது வருடம் 4-வது வால்யும்.

தலையங்கம்:—அகமே புறம், வாழ்வாங்கு வாழ்வார் 10. உண்மையில் உழல்வார் திறம் 5. மெய்ம்மையை அலமரச் செய்யலாமோ 4. அருமையிலும் மருமை 4 மறப்பது முறுதியாமே. நள்ளாள் நகை 4. முதலிய கட்டுரைகள் 50.

கம்பராமாயணம்:—(T. N. சேஷாசலம் ஜயர், B. A. B. L.) கைகேசி சூழ்வினைப் படலம் முதல் அபோத்தியாகாண்டம் இறுதியாக 50 கட்டுரைகளில் ஆராய்ச்சியுடன் இருக்கின்றது.

சுளாமணி:—(K. இராமரத்நம் ஜயர், B. A.) இதுகாறும் உரை யெழுதப்பெறுத இந்தால், உரையுடன் பதிப்பிக்க ஆரம்பமாகி இவ்வாண்டில் ஜந்தாறு செய்யுள்கள் வந்துள.

யாப்பிலக்கணம்:—உறுப்பியலும், செய்யுளியலில் பாக்களின் இலக்கணமும்.

அப்பர்:—(E. N. தனிகாசல முதலியார், B. A. B. L) அப்பர் 64 கலைகளைக் கையாண்ட பெருமை விரிவாக வரையப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆண்டாள்:—(E. N. தனிகாசல முதலியார், B. A. B. L.) ஆண்டாள் பிறப்பு, இளமை, கல்வித்திறம், அனுபவம், பெளவும், மதம், சித்தாந்தம், முத்தி முதலியவைகளின் உண்மை.

மானத சாத்திரம்:—(T. P. மீனங்கிசிந்தரம், M. A. B. L.) புலன்களின் அமைப்பும், உணர்வு முதலியவைகளின் தத்துவமும் விளக்கப்பெற்றுள.

பிலாரோ நாடகம்:—ஆங்கிலப்புலவர் R.B. Sheridan எழுதிய நாடக மொழிபெயர்ப்பு.

நவராத்திரி நாடகம்:—(K. N. சுந்தரேசன், B. A. Hons) ஓர் நவீன நாடகம்.

சிதம்பரதேவர் சாரிதம்:—(Dr. V. S. அருணசலம் பிள்ளை) முத்தியில் மனம் வைத்து உலகத்தில் விவசரிப்பார் பெருமையை உட்கொண்ட வேர் நாவல்.

களவியற் காரிகை:—(S. வையாபுரிப்பிள்ளை, B. A. B. L.) இதுகாறும் அச்சேறுத நால். அகப்பொரு விலக்கணத்தின் சிறப்பை விளக்கவல்லது.

கந்தபுராணமும் சங்க நூல்களும்:—(பண்டிதர், திம்மப்பா ஜயர்) கந்தபுராணத்தைச் சங்கநால்களோடு ஒப்புங்களுக்கி ஆராயும் கட்டுரைகள்.

இவை தவிர, மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரைகள், தமிழர்ட்டையர், முதலிய கட்டுரைகள் பல.

ஒவ்வொரு வாழ்யுமிற்கும் விலை வருமாறு:— பைண்ட் செய்யாதது ரூ. 7 8 0 காலிகோ கில்ட் பைண்ட்ரூ 8 8 0 ஆப்லேதர் கில்ட் பைண்ட்ரூ 9 0 0

இவ்விலையில் தபால் அவலது இரயில் சார்ஜ் அடங்கவில்லை. இந்தியாவில் உள்ளவர்கள் இரயில்வே பார்ஸல் மூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். To Pay போட்டு அனுப்பிவோம். எழுத்தெணக்களுக்கு மேல் இரயில்வே கட்டனம் ஆகாது. பர்மா, விலோன் இவ்விரண்டு இடங்களுக்கு ரயிலில் அனுப்பமுடியாதா கையால் விலையுடன் தபால் பார்ஸல் சார்ஜ் ரூ. 2-4-0 சேர்த்தனுப்பவேண்டும். மலேயே, தென்னுப்பிரிக்கா முதலிய நாடுகளில் இருப்பவர் தபால் சார்ஜிக்கு ரூ. 3. சேர்த்தனுப்பவேண்டும். இவைகளை வி. பி. யில் அனுப்ப இயலாது. முன்பணம் அனுப்பி எழுதல் வேண்டும்.

வர்த்தமானம்

மேஹர் பாபா:—“மதபேதங்களை ஒழிக்க ஜோராப பாவில் ஒரு புதிய போராட்டம் இவ்வருஷத்தில் ஆரம் பிக்கப்படும். புதிய மதமானது பிரேரணை அதாவது அன்பைப் போதிக்கும்” என்ற பூர்ண ஸ்தகுரு மேஹர் பாபா சென்றவாரத்தில் பம்பாயில் அஸோவி யேடெட்ட பிரஸ் பிரதிசிதியிடம் தெரிவித்தார். அவர் இப்பொழுது லண்டனுக்குப் போய்ச் சேர்ந்திருக்கிறார். இங்கிலாந்திலும் அமெரிக்காவிலும் அவர் சில ஆசிரமாங்களை ஸ்தாபித்திருக்கிறார். அநேகர் அவருடைய சிவ்யர்களாக இருக்கிறார்கள். இதுவரையில் அவர் பிரவித்திபெற இஷ்டப்படாமல் விலகியே யிருந்திருக்கிறார். முதல்முதல் “அஸோவி யேடெட்ட பிரஸ் பிரதிசிதிக்குத்தான் அவர் பேட்டிகொடுத்துப் பேசினார்.

தாம் கடவுளும் மனிதனு மென்றும், தாம் துரியாதீத நிலைமையில் கடவுளுடன் கலந்து அவருடைய சங்கற்பத்தை நிறைவேற்றுகிறதற்காக ஜகத்திற்குக் கிரும்பி வந்திருப்பதாகவும், பல வருஷங்காலம் தாம் தம்மைப் பக்குவப் படுத்திக்கொள்ளச் செலவிட்டதாகவும், 7 வருஷங்களாக அனுஷ்டித்துவந்திருக்கிற மொனவிரதத்தை இப்பொழுது முடித்துக்கொண்டு இனிமேல் பேசப்போவதாகவும் அவர் அறிவித்தார்.

தாம் ஸாதாரண வாழ்வைத் துறந்துவிட்ட பிறகு ஆறுமாதாலம் துரியாலைமையில் இருந்ததாகவும், அப்பொழுதுதான் தமக்கு ஞானேதயம் ஏற்பட்டதென்றும், சாதாரண மனிதர்கள், ஜாக்ர சொப்பன் சுவாப்தி அவஸ்தைகளுக்கு உட்பட்டவர்கள் என்றும், மேல்போனவர்கள் துரியம் என்ற நான்காவது அவஸ்தையை அனுபவிக்கின்றார்கள் என்றும், அப்பொழுது அவர்களுக்கு லோகப்பிரக்களுடும் அந்தர்யாமியின் பிரக்களுடும் மிருக்கு மென்றும், அதிலிருந்து துரியாதீத நிலைமையை அடைவர் என்றும், அதில் அந்தர்யாமியப் பிரக்களு மாத்திரம் இருக்குமென்றும் அவர் அறிவித்தார். இந்த அவஸ்தையில் தான் ஜீவாத்மா தான் அகண்டமான பரவல்து என்று உணர்கிறதென்றும் அவர் பல விடபங்களைத் தெரிவித்தார்.

அவர் கடவுளா என்று கேட்டதற்குத் தாம் கடவுளும் மனிதனுமென்று அவர் சொன்னார்.

துரியாதீத நிலைமை என்னவென்று கேட்டதற்கு அவர் “அது ஒரு அகண்டமான ஞானம், இந்திரியங்கள் பராநூனத்தில் லயப்பட்டு விடுகின்றன. இயேசுகிறிஸ்துபோல் அவதாரம் செய்தவர்கள் அப்படிப்பட்ட ஞானத்தை உடையவர்கள். அவர்களுடைய ஞானம் சாதாரண ஞானமல்ல,” என்று அவர் சொன்னார்.

“நட்சத்திரங்களுக்கு அப்பால்என்ன இருக்கிறது” என்று கேட்டதற்கு அவர் “ஆகாசந்தான் இருக்கிறது. அந்த ஆகாசத்தில் சக்தி இருக்கிறது. அதற்கப்பால் இருட்டு இருக்கிறது. அந்த இருட்டில் தான் ஜோதி இருக்கிறது” என்று அவர் அறிவித்தார். “அது உனக்குள்ள மிருக்கிறது. அந்த அகண்டமான வாழ்வில் நீ கலந்துவிடுன், நீயும் அதை அனுபவிக்கலாம்” என்று அவர் தெரிவித்தார்.

அவருடைய சுற்றுப்பிரயாணத்தைப்பற்றிக் கேட்டதற்கு, தாம்போகப்போகிற இடங்கள் தாம் செய்யவேண்டிய வேலையைப் பொறுத்ததென்றும், லண்டனில் ஒருமாதத்திற்குமேல் இருக்கப்போகிறதில்லை யென்றும் நியூயார்க்கில் எட்டுமாதங்களுக்குக் குறையாம் விருக்கப்போவதாகவும், தாம் ஏழு வருஷங்களாக அதுஷ்டித்துவரும் மொனவிரதத்தை முடித்து இனிமேல் பேசப்போகிறதாகவும் அறிவித்தார்.

“அவர் ஒரு கோயில் கட்டப் போகிறார்” என்று கேட்டதற்கு “கோயிலில்லை, ஒரு ஆச்சிரமத்தை ஏற்படுத்தப் போகிறேன்” என்று சொன்னார். “இருக்கிற மதங்களுக்குப் புத்துயிர் கொடுக்கப் போகிறேன்.

புதியதோர் மதத்தை ஏற்படுத்தப் போகிறதில்லை’ என்றார். “கடவுள் தம்முடைய சங்கல்பத்தை நிறைவேற்ற உங்களை நியமித்திருக்கிறாரா’ என்று கேட்டதற்கு, “எனக்குச் சிலர் வழிகாட்டுகிறார்கள்” என்று பிடிகொடாமல் பதில் சொன்னார்.

“நான் பேசும்போது எல்லோருக்கும் புரியும்படி சொல்வேன். காந்தியிடத்தில் அப்படித்தான் சொன்னேன். நான் பேசிக்கேட்க அவர் ஆசைப்படுகிறதாகச் சொன்னார். கடைசியாக நான் அவரைப் பம்பாயில் கண்டபோது அவருடைய ராஜீய வேலை முடிந்தும் என்னுடன் அமெரிக்காவுக்கு வருவதாகச் சொன்னார்” என்று மேஹர் பாபா அறிவித்தார். அவருடைய ராஜீய வேலை எப்பொழுதும் முடியும், என்று கேட்டதற்கு ‘ஒரு வருஷத்தில்’ எனப் பதிற் சொன்னார்.

கையில் ஒரு அட்டையை மேஹர் பாபா வைத் துக்கொண்டிருக்கிறார். அதில் இங்கிலீஷ் இருப்பத்தாறு எழுத்துக்களும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. தாம் பதில் சொல்லும்போது ஒவ்வொரு எழுத்தாகக் காட்டுகின்றார். “லோகோபகாரி”

கண்ணழகி:—பிரான்ஸ் தேசத்தில் அளவற்ற அழகைக் கொண்டே மிஸ் ஜீலன் காலன் என்னும் ஒரு பெண்ணழகி மிகப் பிரசித்திபெற்றவளா யிருந்ததினால், இவள் பாரிவிலுள்ள ஒரு நாடக மேடையில் சமயாசமயங்களில் நடிப்பது முண்டி. நடிக்கும் சமயத் தில் 2 மணி நேரம் ஒற்றைக் காலின் மீது வின்று கொண்டே கண்ணிமை மூடாது இருக்கின்றனளாம். கருப்புவிழி புரங்குதே யில்லையாம். இவளை இத்தோற்றுத்தில் கண்டவுடனே மக்களெல்லாம் தாமே மயங்கி வீழ்கின்றனராம். இதன் பயனும் இவள் மிகக் கீர்த்தி யடைந்து விட்டாள். அநேக பெண்கள் இவருடைய கண்களில் ஏதாயினுமொரு பின்னத்தை உண்டுபண்ணிவிடவேண்டுமென்று எண்ணி யிருக்கின்றனர். இதற்கு அஞ்சி மிஸ் ஜீலன்காலன் தன் 2 கண்களையும் சீலை ரூபாய்க்கு, இன்வீதியுர் செய்து கொண்டிருக்கிறார். “ஆக்டிரஸ்”, களுடைய கண்கள் 3 லக்ஷம் ரூபாய்க்குத்தான் இன்வீதியுர் செய்யப்படவேண்டுமென்பது சட்டம். ஒவ்வொரு நாடகத்துக்குப் பிறகும் இவள் தன் கண்களைப் பல விதமான திரவபதார்த்தங்களைக் கொண்டுகூழுவிக்கொள்ளுகின்றனளாம். அன்றியும் ஒரு சிறிதும் இவள் கண்கள் கொடாமளிருக்க வேண்டி ஒரு மெடிகல் போர்டு தினமும் இவள் கண்களைப் பரிசோதனை செய்து வருகிறார். லோகோபகாரி

யாத்திரகாயம்:—இங்கிலாந்தில் ஒரு பெரிய தந்தீ ஆபிசில் ஒரு மின்சாரக் காவல்காரன் ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். இக் காவல்காரன் தந்தீ ஆபிசில் வேலை பார்க்கும் 200 பெண்களைக் கண்காணிக்கின்றனன். இப்பெண்கள் வேலை செய்யாமல் சம்மாவிருந்தார் களேயானால் உடனே அந்தக் காவல்காரன் மேலதிகாரி களுக்கு மணி யடித்துக் கொடிவித்துவிடுகிறார்கள். அன்றியும், காரியாலயத்துள் எவரே ஒன்றும் ஜன்னல்வழியாக எட்டிப் பார்ப்பார்களே யானால் உடனே இந்தக் காவல் காரன் மணியடித்துத் தெரிவித்துவிடுகிறார்.

மின்சார இயந்திரங்களைக் கொண்டே டைப் அடிக்கவும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். டைப் அடிக்கமனிதர்களை ஏற்பாடு செய்திருந்தால் அவர்கள் கைகள் தாளர்ந்துவிடுவது சக்காம். அன்றி, அவர்கள் சாப் பிவேவதற்குச் செல்லவேண்டியிருக்கும் நேரம் இதனால் வீணுகி விடும். ஆனால் மின்சார டைப் அடிக்கும் இயந்திரங்கள் எந்த நிமிஷமும் நிறுத்தாமல் நாள் முழுமையும் வேலை செய்துகொண்டிருக்கும் முறையை நடை முறையை காட்டிவருகின்றார்கள்.

7-வது வந்தும் ! 7-வது வந்தும் !!

அமீர்த்தகுணபோதினி

இத ஒரு நடன செந்துமிழ் மாதப் பத்திரிகை ஒரே ரூபாய் சந்தாவில் 64 பக்கங்கள். எஸ். ஐ. ராமாநல்லு நாட்டு இதன் பத்திராசிரியர் நீங்கள் “அமீர்த்தகுணபோதினி”யைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா?

இதுபோன்ற நவீன மாதாந்திர ஸஞ்சிகை இது வரை தமிழில் வெளிவந்தது ல்லை. இது அழுரவ மும் சிறந்ததுமான வழியில் ஆங்கில மாதஸஞ்சிகைகளை யொப்ப உயர்தரமாய் நடத்தப்படுகின்றது. பொதுநல்ப் பத்திரிகையாயும், பிரசித்த விகடப் பத்திரிகையாகவும் விளங்குகின்றது. எல்லாம் கருத்து, எல்லாம் அநுபவம், எல்லாம் புத்தி போதனைகளே. யாவும் கின்தைக்கினிய செவிக்கினிய அலங்கார வசன மழை. 64 பக்கங்கள் கொண்ட பெரிய பத்திரிகை இது ஒன்றேதான். பார்ப்பதற்கும் அழுர, படிப்பதற்கும் இனிமை, நினைக்க நினைக்க மனைக்கரமே. இந்த ஸஞ்சிகைக்கு நிகராக வேறெந்த ஸஞ்சிகையும் கிடையாது. 31,000 சந்தாதாரர்கள் உள்ளது. வருடசந்தாரு 1. வெளி நாடுகளுக்கு ரூ 1-8-0.

மாதிரி காபி வெளிநாடுகளுக்கு இனும்.
புரோப்ரைட்டர்

தி. இராஜுகோபால் முதலியார்,
அமீர்த்தகுணபோதினி ஆபீஸ்,
நெ. 302, தங்கசாலைத் தெரு, சென்னை.

**NATIONAL
INSURANCE COMPANY, LIMITED.**
Head Office :
**NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta.**

New Policies Issued in 1931
for over Rs. 1,32,33,000
Showing an increase over
the New Business figure
for 1930 of 16.54 %
Claims paid up to end of
1931 over Rs. 90,00,000
Invested Funds amount to over Rs. 1,75,00,000

LOW RATES LIBERAL CONDITIONS
NEW TABLES NEW BENEFITS

For particulars & Agencies please write to:

R. G. DAS & Co., OR The Branch Secretary,
Managers. Madras Branch,
113, Armenian Street,
Madras.

FIRE & ACCIDENT RISKS
covered by
NATIONAL FIRE
AND
GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd.,
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta.

The Branch Secretary,
Madras Branch, OR R. G. DAS & Co.,
113, Armenian Street, Managers.
Madras.

— திருக்குறள் —

மலைம் சோற்றுறிப் பகராதியும்
வீதிய உப்புக்குறளும்

(வா. மார்க்க சகாயம் சேட்டியார் பதிப்பு)

சிறந்தக்கமான இப்பதிப்பில் அட்டவணைக்கு மாத்தி ம 300 பக்கங்கள் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. திருக்குறளைப் படித்து ஆராய விரும்புவார்க்கு இவ்வட்டவணை மிகவும் உபயோகமானதாகும். ஒப்புக்குறள்களைச் சேர்த்துப் பதிப்பாசிரியர் அளித்துள்ள மாணுக்கருக்குப் பெர்தும் பயன்தரும். இப்பதிப்பின் அருமை பயின்று பார்த்தாலன்றிச் சொல்லிக்காட்டுவது சலபமன்ற.

விலை அணு 12. வி.பி. செலவு வேறு.

கலாநிலயம், புரசை, சென்னை.

ஆ. வி. கல்தூரிரங்கய்யர் B.A., L.T.,
இயற்றிய

:: இராமாயண விடை ::

இது சிறந்த கிளேஸ் காகிதத்தில் நன்கு அச்சிடப் பட்டு 380 பக்கங்கள் கொண்டது. ஏழு காண்டங்களும், அரிய சீதிகளும், தெளிவாய்ந்த அநுபந்தங்களும் அடங்கியது. விலை நூபா 1 8 0.

பாலவினோதினி ஆபீஸ், 323, தண்டையார்ப்பேட்டை,
வன்னைப்பேட்டை போஸ்ட், மதராஸ்

அலங்காரம்—அழுது—ஸ்நானம்

இவைகளுக்கு எங்கள்

:: மணி த் தை லம் ::

கிகச் சிறந்தது. ஆயுர்வேத முறைப்படி தயார்செய்யப் பட்டது. 50 வருஷங்களாகப் புகழுடன் உலாவிவருகிறது. தலைமயிரை உதிராமற் தடுத்து நீளமாக வளரக் கெய்யும். முகத்திலுண்டாகும் வகுக்களையும் பருக்களையும் நீக்கும். உஷ்ணத்தைச் சமனஞ்செய்யும்.

5 துவாம் தைவம் கொண்ட புட்டி 1-க்கு ரூ. 1

5 புட்டிகள் விலை ரூ. 4

ஆரோக்கிய கிரந்தம் இனும்!

ஆதங்க நிக்ரஹ ஓளஷதாலையம்,
26, பிராட்வே, மதராஸ்.

அகராதிகள்.

தமிழ்ச்சொல் அகராதி (3 பாகம்)
ரூ. 18—0—0

காரநேஷன் அகராதி

(தமிழ்-தமிழ்-ஆங்கிலம்) 10—0—0

தமிழ்-தமிழ்-ஆங்கிலம்

வி. விச்வாத பிள்ளை இயற்றியது

676 பக்கங்கள் கொண்டது.

லூவெரா சொல்லுக்கும் நேரான

தமிழ் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பும்

கொண்டது. 6—0—0

கலாநிலயம்,
புரசைவாக்கம், சென்னை.